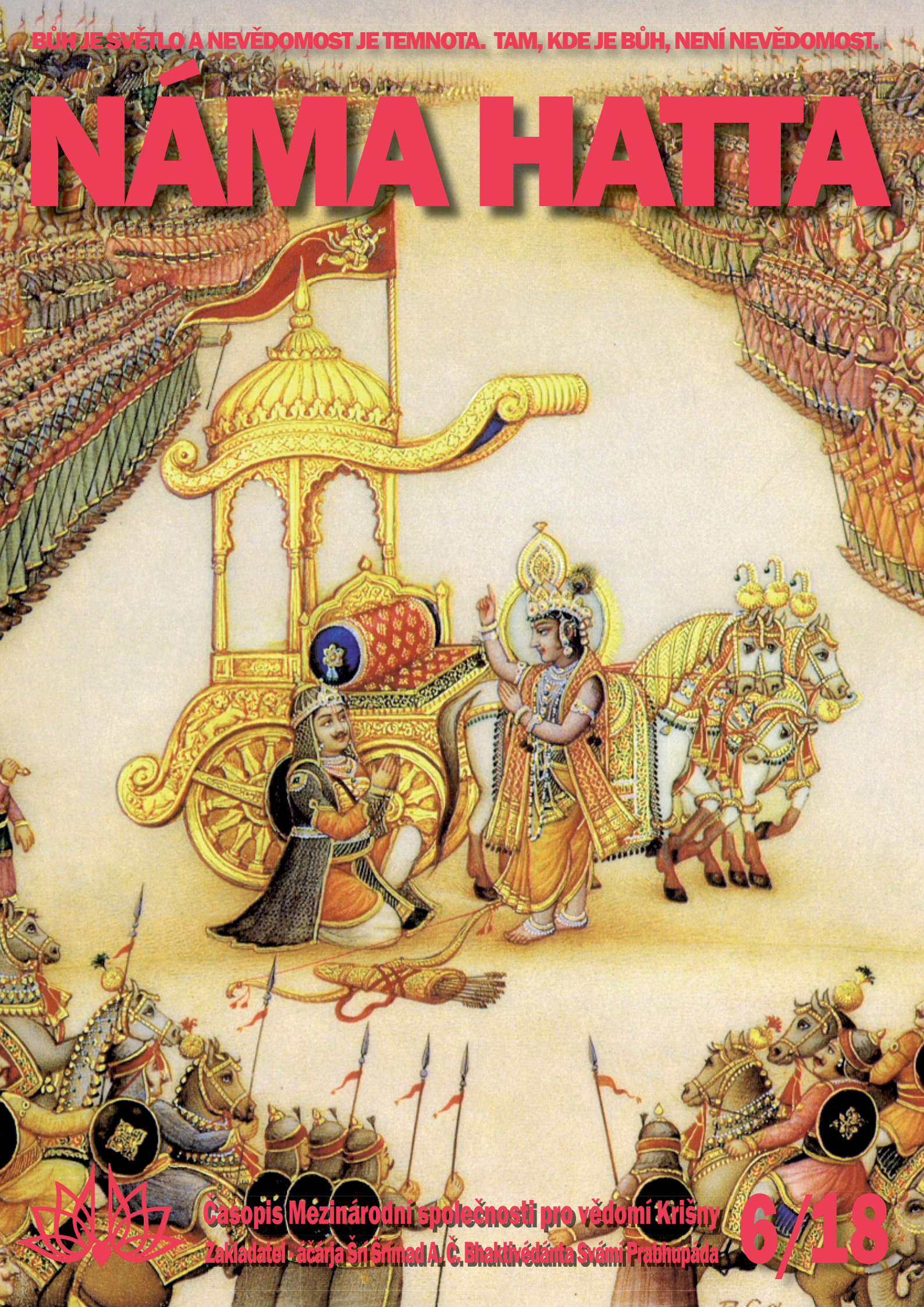

BŮH JE SVĚTLO A NEVĚDOMOST JE TEMNOTA. TAM, KDE JE BŮH, NENÍ NEVĚDOMOST.

NÁMA HATTA

Časopis Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny

Zakladatel - áčárja Śrī Śrīmad A. Č. Bhaktivédánta Svámī Prabhupáda

6/18

- 4 SERIÁL**
„What is the Difficulty?“
- Šruta Kírta dás
- 6 BACK TO GODHEAD**
Co je dharma?
- Šríla Prabhupáda
- 9 KULTURA**
Vaišnavská etiketa 8.
- Bhaktičáru Svámí
- 10 SANKÍRTAN**
Prabhupádův maratón 2014
- 16 SVATÉ JMÉNO**
Zpívat se srdcervoucím
nářkem
- Šačínandana Svámí
- 18 FESTIVALY**
Jak slaví narozeniny oddaní
Krišny
- Prija-kírta dás
- 19 VÉDY**
Adžánilova lítost
- Šrí Vjásadéva

- 20 VĚDA A NÁBOŽENSTVÍ**
Výzvy 2.
- Sadápúta dás
- 23 AKTUÁLNĚ...**
- Džalángí déví dásí
- 25 DĚTEM**
- Jógá Májá déví dásí
- 26 BHAKTI JÓGA**
Mádhurja Kádambiní 11.
- Višvanáth Čakravartí
Thákura
- 28 VÍRA**
Zázračná cesta
- Šarabda dás
- 31 ESEJ**
Jste víc než zelení, poctiví
a mrtví?
- Džajádvaita Svámí
- 32 RECEPT**
Řepné kořeněné sabdží
a hokaidový koláč
- bhakta Ádi Puruša

CENTRUM PRO VĚSKÁ STUDIA
Lužce 48, Karlštejn 267 18
www.harekrsna.cz
www.harekrsna-luzce.cz
www.govindabutik.cz
www.govinda.cz

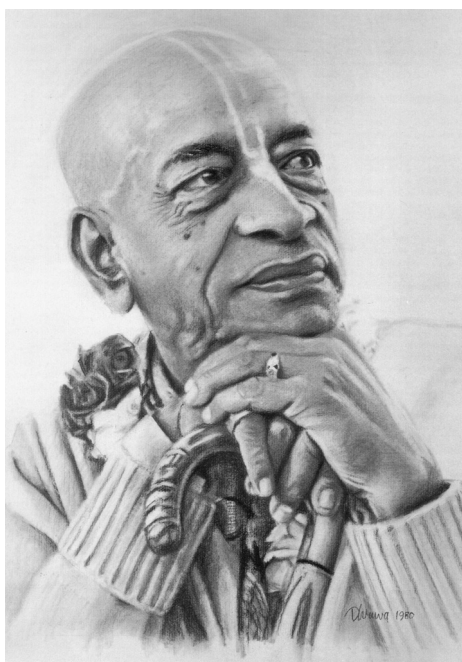
REDAKTORKA:
Džalángí déví dásí
tel: 736 245 446, jalangi@email.cz

SAZBA:
Madhu Pandit dás

SPOLUPRACOVALI:
Ačjuta Gótra dás, Ánanda Kandíní déví dásí, Ananta dás, Ananta Vrindávan dás, Ašvahari dás, Átmá Daršaní déví dásí, Balaráma dás, bhakta Dan Pelej, Džaj Kéšava dás, Gadádhar dás, Hansa Avatár dás, Hémalatá Thákurání déví dásí, bhakta Jan Mareš, Kasturí Maňdžarí déví dásí, Krišnavallí déví dásí, Kuša dás, Laghu Hari dás, Lakšmípati dás, bhakta Lubor, bhaktin Lucie Žírošová, bhakta Oldřich Janota, Patita Pávana dás, Punja Pálaka dás, Puruša-traja dás, bhaktin Rádhé Šjám, Rásabiharí déví dásí, Sankírtan dás, Trilókátma dás, Tungavidjá déví dásí, Vasudéva Nandana dás, Vidjágati dás, Vidžaj dás, Vidžaj Baladév dás, Vrinda Kunda déví dásí, Vrindávan Prijá déví dásí, bhaktin Zuzana Millerová

Vydáno v prosinci 2014
Registrační číslo MK ČR E 16036

*Příspěvky na vydávání časopisu
můžete zasílat na adresu
vydavatele nebo na účet chrámu:
2800101124/2010*

Sedm cílů hnutí Hare Krišna

1. Systematicky šířit duchovní poznání v celé společnosti a učit všechny národy technikám duchovního života, aby došlo k obnově rovnováhy životních hodnot a dosažení skutečné jednoty a míru ve světě.
2. Šířit vědomí Krišny tak, jak je popsáno v Bhagavad gítě a Šrímad Bhágavatamu.
3. Sbližovat členy společnosti a vést je ke Krišnovi, původní a hlavní bytosti, a tím způsobem v nich, stejně jako v celém lidstvu, rozvíjet pochopení, že každá duše je nedílnou částí Boha (Krišny), s nímž je kvalitativně totožná.
4. Šířit a podporovat sankírtanové hnutí, společné zpívání svatých jmen Boha, podle učení Pána Šrí Čaitanji Maháprabhua.
5. Pro členy a celou společnost zbudovat posvátná místa transcendentálních zábav zasvěcených Nejvyšší Osobnosti Božství.
6. Sdružovat členy za účelem vyučování jednoduššího a přirozenějšího způsobu života.
7. Pro dosažení výše uvedených cílů vydávat a šířit periodika, časopisy, knihy a další literaturu.

Kde nás najdete

Česká republika

ISKCON

Centrum pro vědecká studia,
Lužce 48, Karlštejn, 267 18
tel. 311 516 558, 736 107 009

Farma Krišnúv dvůr,
Městečko u Benešova č. 1,
Postupice, 257 01,
tel. 317 796 008, 732 424 238

**Hare Krišna centrum
Harinám Mandir,**
Zenklova 107, Praha 8, 180 00,
tel. 603 205 991

**Kazatelské centrum
Prabhupád bhavan,**
Durdřákova 34, Brno sever, 613 00
tel. 604 472 982, 731 445 474

Náma Hatta centrum Čakra,
Lutotín 7, Kostelec na Hané, 798 41
tel. 731 486 211

Kazatelské centrum Hari-dhám,
Fulnek – Jílovec 34, 742 45
tel. 603 958 447

VEGETARIÁNSKÉ RESTAURACE

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1
tel. 732 777 246

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8
tel. 284 823 805

Balaráma, Orlická 9, Praha 3
tel. 222 947 365

Góvinda, Pavelčákova 5/13, Olomouc
tel. 731 486 211

Hare Krišna,

pomalu a jistě se blíží vyvrcholení celého roku – Prabhupádův maratón. Prověřka toho, co jsme v jeho průběhu dělali a nač jsme u džapy mysleli. Jak jsme četli Prabhupádovy knížky a co jsme si z nich odnesli.

Systém postavený na smyslovém požitku začíná, stejně jako už tolikrát v historii, pomalu požírat sám sebe a v posledních křečích kolem sebe kope jak šílený. To paradoxně přivádí přemýšlivé lidi ke spoustě otázkám ohledně těch nejzákladnějších věcí života a prolhaná propaganda vyvolává naléhavou potřebu čisté a upřímné pravdy.

Ta je tu ale vlastně pořád, protože velkolepý zápas mezi dobrem a zlem probíhá neustále a odpradávná. V každém z nás, každý den, na společenské, národní i celosvětové úrovni, protože v hmotném světě platí: džíva džívasja džívanam – jedna živá bytost je jiné živé bytosti potravou.

Když Šríla Prabhupáda na prvním setkání se svým duchovním mistrem zastával nutnost systém nejprve zreformovat a pak ho teprve zduchovnit, jeho učitel Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákur mu vysvětlil, že vlády přicházejí a odcházejí, ale že žádné člověkem vytvořené politické zřízení lidstvu skutečně pomoci nemůže. Že věčná pravda spočívá ve vědomí Krišny. V pochopení, že skutečným já je duše a že dobrodiním pro lidstvo je poznání o vztahu duše s Nejvyšším. „Tehdy mě můj Guru Mahárádža porazil,“ vzpomínal později s úsměvem Šríla Prabhupáda.

Stejně tak i my, tady a teď, můžeme chtít počkat na ideální podmínky, až bude vše příznivé. Až se lidé začnou odvracet od smyslového požitku a pochopí, že tělesné pohodlí je šťastnými neudělá. Až snad jednou budeme pokročilejší a budeme moci

lépe předat Krišnúv vznešený vzkaz. Nebo alespoň na to, až nebude taková zima...

Přítom nejvhodnější doba je přímo před námi. Tuto misi rozdávání knih Šríly Prabhupády nemůže nic zastavit ani ohrozit. Společně můžeme dokázat ohromné věci. Vloni se u nás během Prabhupádova maratónu rozdalo téměř šest tisíc knih. Když každý z nás, i ten nejmenší bhaktík, rozdá něco... když se nebudeme spoléhat jen na těch pár nadšenců, kteří tak jak tak vyrazí rozdávat ven na celý měsíc... když si každý dá předsevzetí, že rozdá, co nejvíc může, přesně v těch podmínkách a situaci, ve kterých se nachází, a také to pak udělá, myslím, že dohromady dokážeme loňský výsledek hravě překonat.

Ale i kdyby ne, každou snahu a meditaci a modlitbu, se kterou se budeme snažit potěšit Šrílu Prabhupádu, Krišna vidí a vnímá a určitě nám ji nezapomene.

Modlím se o Krišnovu milost jak pro vás, tak i pro sebe...

Vaše služebnice
Džalángí déví dásí

Slovenská republika

ISKCON

Nová Ěkačakra, Abranovce 60,
pošta Kokošovce, 082 52
tel. +421 911 947 108

Náma Hatta centrum Bhaktilóka,
Suľovská 44, Bratislava-Ružinov, 821 05
tel. +421 911 800 108

VEGETARIÁNSKÉ RESTAURACE

Góvinda, Obchodná 30, Bratislava
tel. +421 252 962 366

Góvinda, Hlavná 117, Košice
tel. +421 556 220 626

Góvinda, Hlavná 70, Prešov
tel. +421 910 947 108

Zveme vás!

- na **středeční program v Góvindě,**
Soukenická 27, od 18 hodin
- na **nedělní hostinu v chrámu Lužce,**
začátek od 14 hodin
- na **harinám,** sraz u Obecního domu
ve středu a v pátek v 16
a každou 1. sobotu v měsíci v 11 hodin

Jaké zvíře je nejkrásnější?

29. května 1973, Bhaktivedanta Manor, Anglie

B bylo to nádherné odpoledne. Slunce svítilo do Prabhupáda pokoje okny s tabulkami z olovnatého skla. Šríla Prabhupáda přecházel po místnosti a zpíval džapu. Zastavil se před okny a vyhlédl na zahradu.

„Co myslíš, jaké zvíře je nejkrásnější?“ zeptal se mě.

„Kráva?“ plácnul jsem ne moc přesvědčivě.

„Ne,“ odpověděl bleskově.

„Kůň. Kůň má nádhernou podobu. Jeho svalová struktura je velmi krásná.“

Myslel jsem, že Krišnovým nejoblíbenějším zvířetem byla kráva. Musela to být přece kráva. Jakmile mi však Šríla Prabhupáda řekl jinou odpověď, dávalo to dokonalý smysl.

Šrílo Prabhupádo, prosím připomínejte mi znovu, že mým jediným úkolem je být s vámi dvacet čtyři hodin denně.

Tak oni si mohou tvrdit, že „Prabhupáda říkal“

14. května 1973, ISKCON Los Angeles, Kalifornie

V té době byla Nová Dvůraká víc než centrálou ISKCONu pro Západ, bylo to ústředí pro celý svět. Šríla Prabhupáda tam trávil spoustu času, a ať cestoval kamkoliv, vracel se vždy do Los Angeles. Měl tam ideální zázemí i počasí.

Jednoho odpoledne se u něj ohlásil jeden z jeho žáků, kteří přijali sannjás. Vstoupil do prosluněného pokoje a složil poklony. Nevěděl jsem, o čem chce s Prabhupádem mluvit, ale protože, jak se zdálo, moje přítomnost nikomu nevadila, zůstal jsem tam. Prabhupáda vzhlédl od svého pracovního stolu a usmál se.

Mahárádž řekl: „Prabhupádo, mám na vás jeden dotaz. Říkal jste prý, že třetí světová válka začne 24. března 1974?“

Prabhupáda, zjevně zaskočený, okamžitě odpověděl: „Nic takového jsem nikdy neřekl. Kdo to říkal?“

Docela mě to pobavilo. Tolikrát jsem ono „Prabhupáda říkal“ za ta léta již slyšel. Daly by se sepsat celé svazky o dezinformacích ohledně toho, co údajně řekl, nebo co bylo vytrženo z kontextu toho, co někomu říkal. Mé pobavení nicméně rychle vzalo za své, sotva Mahárádž odpověděl na Prabhupádův dotaz.

„Říkal to prý Šruta Kírti.“ Prabhupáda se na mě udiveně obrátil.

„Říkal jsi to, Šruta Kírti?“

„Ne, Prabhupádo!“ hájil jsem ihned svoji nevinu. „Nikdy jsem nic takového neřekl. Nikdy bych si takovéhle povídačky nevy-mýšlel!“ Prabhupáda užasle potřásl hlavou

a povídá: „Tak to se podívejme!“ Potom na nás oba pohlédl a pokračoval: „Tak oni si mohou tvrdit, že Prabhupáda řekl toto“ a Prabhupáda řekl tamto, ale já jsem přitom neřekl nic. Dokud neuslyšíte, že to říkám já, tak jsem to neřekl.“

Tím ono krátké setkání skončilo. Vyšel jsem z místnosti a dumal nad tím, jak

si fámy žijí svým vlastním životem. Žádná nebyla tak zákeřná jako „Prabhupáda říkal“. Chápal jsem, proč kladl takový důraz na čtení svých knih. Nesčetněkrát zdůrazňoval, že odpovědi na všechny naše otázky jsou v jeho knihách. Knihy byly jeho největší službou jeho následovníkům a celému lidstvu.

I za jeho života kolovala mezi oddanými spousta fám, kterými si potvrzovali svůj vlastní výklad toho, co znamená vědomí Krišny. Jaké štěstí, že nám Šríla Prabhupáda každý den dával přednášky a dal nám tolik knih. Někdy říkal: „Vědomí Krišny je snadné pro prosté lidi, ale obtížné pro lidi komplikované.“

Ale na to, co teď říkám, nedejte. Čtěte Prabhupádovy knihy. Jaký je v tom problém?

Šrílo Prabhupádo, občas jste zdůrazňoval, jak důležité je „nemluvit nesmysly“. Jednou v Májápuru, když jste zaslechl oddané hovořící opodál, jste si mě zavolal do svého pokoje, abych jim vyřídil, že mají být zticha. A dodal jste: „Tlachání ničí vědomí Krišny.“

Bylo to nesmírně hluboké poselství, jedno z těch, které by měl člověk mít stále na paměti. V tomto materiálním světě tolik věcí přispívá k narušování našeho vědomí Krišny. Jediný způsob, jak tomu čelit, je následovat vaše pokyny. Modlím se, abych vždy toužil následovat vaše pokyny a příklad, který jste nám dal...

Vědomí Krišny je jednoduché pro jednoduché a složité pro složité

Kdo to takhle čentuje?

14. června 1973, ISKCON Májápur, Indie

Při našem pobytu obýval Šríla Prabhupáda se svým doprovodem místnosti na druhém patře domu pro hosty. Zbývající pokoje sloužily pro návštěvníky z řad oddaných.

Celý komplex obklopovala překrásná veranda. Občas se Prabhupáda po verandě procházel a zpíval džapu tam. Oddaní se pak často shromažďovali na opačném konci a doufali, že Jeho Božskou Milost zahlédnou.

Jednou zrána přecházel po mramorové terase jeden z mých starších duchovních bratrů a odříkával džapu.

Můj instinkt a předchozí zkušenosti mi napovídaly, že zpívá příliš hlasitě a že to Prabhupádu může rušit. Okamžiky klidu byly pro Šrílu Prabhupádu vzácné.

„Prabhu, možná bys mohl zpívat trochu tišeji,“ řekl jsem. „Prabhupáda by mohl být nespokojený.“

Pohlédl na mě, jako bych se zbláznil. Koneckonců, kdo jsem byl já, abych mu mohl říkat, co má dělat? Myslím, že se domníval, že Prabhupáda bude nadšený

jeho oddaností. Pokračoval dál ve svém hlasitém zpívání.

Když se za pár minut ozval zvonek, bylo mi jasné, kolik uhořelo, a popravdě řečeno, byl jsem na vrcholu blaha. Mé instinkty byly správné! Spěchal jsem do Prabhupádova pokoje a složil poklony.

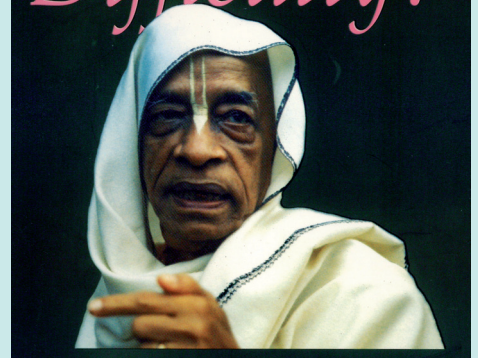
„Kdo to tam venku takhle čentuje?“ řekl rozhořčeně. „Jestli chtějí čentovat hlasitě, řekni jim, ať jdou do chrámu a čentují před Božstvy.“

Se zadostiučiněním jsem odhalil viníka a spěchal ven. Tentokrát jsem se tvářil již pěkně sebejistě. Koneckonců, byl jsem vyzbrojený Prabhupádovou zbraní, čakrou. Byl jsem nepřemožitelný. Je snad zbytečné dodávat, že po předání Prabhupádova vzkazu šel oddaný jinam, již s úplně jiným postojem.

Šrílo Prabhupádo, řekl jste mi jednou, že „Prvotřídní služebník ví předem, co jeho pán chce, a udělá to bez vyzvání.“

Tolikrát jsem díky předcházejícím zkušenostem věděl, co si přejete, ale moje povahová slabost mi zabránila to vykonat.

What IS THE Difficulty?

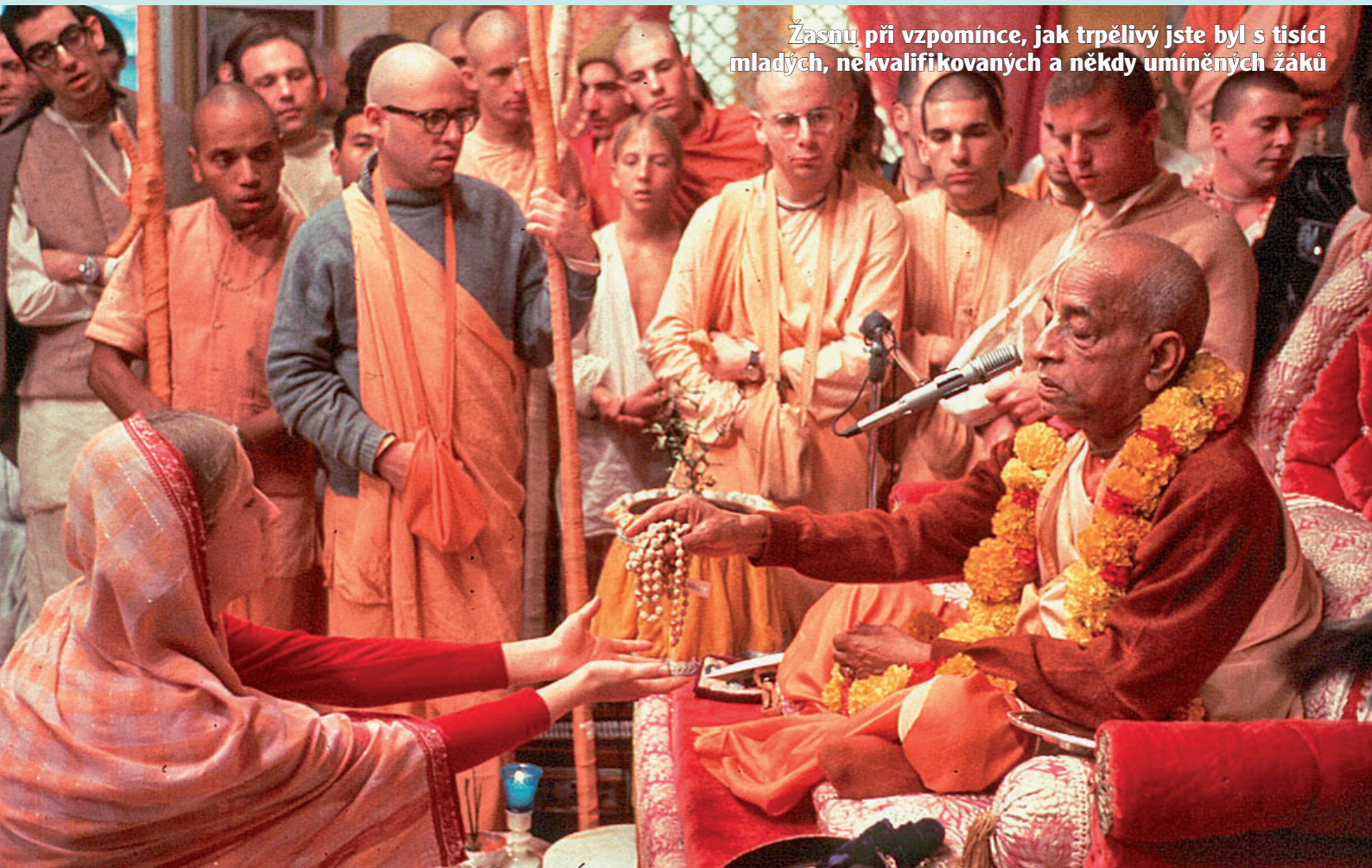
Vždy jsem raději zůstával zticha. Také jste říkal: „Sám za sebe je oddaný mírný a pokorný, ale když se jedná o Krišnu a Jeho čisté oddané, stává se lvem.“

Děkuji vám, že vy jste tyto vlastnosti vždy projevoval.

Děkuji vám, že jste nám stále ukazoval, co to znamená být oddaným. Prosim odpusťte mi, že jsem neměl vždy odvahu sloužit vám, jak se patří. Trpělivě jste toleroval všechny moje slabosti. Toleroval jste naše nedostatky. Žasnu při vzpomínce, jak trpělivý jste byl s tisíci mladých, nekvalifikovaných a někdy umíněných žáků. Povzbuzoval jste nás, abychom pokračovali v duchovním životě, a děláte to dodnes.

Ať žije Šríla Prabhupáda! 🙏

Žasnu při vzpomínce, jak trpělivý jste byl s tisíci mladých, nekvalifikovaných a někdy umíněných žáků

CO JE DHARMA?

VRCHOLNOU ČINNOSTÍ (DHARMOU) PRO CELÉ LIDSTVO JE TA, KTERÁ PŘIVÁDÍ ČLOVĚKA K DOSAŽENÍ LÁSKYPLNÉ ODDANÉ SLUŽBY TRANSCENDENTÁLNÍMU PÁNU. ABY ÚPLNĚ USPOKOJILA VLASTNÍ JÁ, MUSÍ BÝT TATO ODDANÁ SLUŽBA BEZPODMÍNEČNÁ A NEPŘERUŠOVANÁ.

ŠRÍMAD BHÁGAVATAM 1.2.6

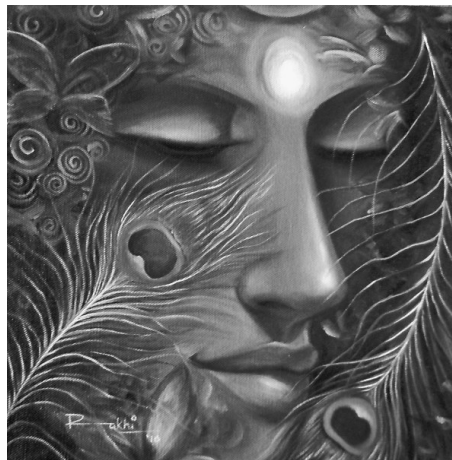
V tomto výroku odpovídá Šrí Síta Gósvámí na první otázku mudrců v Naimišáranji. Mudrci ho požádali, aby shrnul zjevená písmena v jejich celém rozsahu a předložil z nich to nejdůležitější, aby jim mohli snadno porozumět pokleslí lidé neboli lidé všeobecně. Vědy předepisují lidské bytosti dva druhy zaměstnání. Jedno je pravritti-márga, cesta smyslového požitku, a druhé je nivritti-márga, cesta odříkání. Cesta požitku je na nižší úrovni než cesta oběti pro nejvyšší cíl.

Hmotná existence živé bytosti je chorobný stav skutečného života. Skutečný život znamená duchovní existenci, existenci brahma-bhúta, kde je život věčný, blažený a plný poznání. Hmotná existence je pomíjivá, iluzorní a plná utrpení. Neobsahuje vůbec žádné štěstí. Je zde pouze marná snaha zbavit se utrpení, a dočasné pozastavení utrpení se falešně nazývá štěstí. Cesta vzrůstajícího hmotného požitku, která je dočasná, plná utrpení a iluzorní, je tedy na nižší úrovni. Oddaná služba Nejvyššímu Pánu vedoucí k věčnému, blaženému životu plnému poznání se označuje jako zaměstnání vyšší kvality. Někdy se však znečistí, když se smísí s nižší kvalitou.

Začne-li například někdo s oddanou službou za účelem hmotného zisku, je to nepochybně překážka na postupující cestě odříkání. Odříkání, neboli odmítání něčeho pro konečné dobro, je zajisté lepší zaměstnání než požitek v chorobném stavu života. Takový požitek jen zhoršuje příznaky nemoci a prodlužuje její trvání. Oddaná služba Pánu tedy musí být svojí kvalitou čistá, tj. bez sebemenší touhy po hmotném požitku. Člověk by měl proto přijmout zaměstnání vyšší kvality v podobě oddané služby Pánu prostě jakéhokoliv náznaku nadbytečných tužeb, plodonosného jednání či filozofické spekulace. To jediné může člověku přinést trvalou útěchu ve službě Jemu.

Úmyslně jsme dharmu označili jako „zaměstnání“, protože kmenový význam slova dharm je „to, co udržuje něčí existenci“.

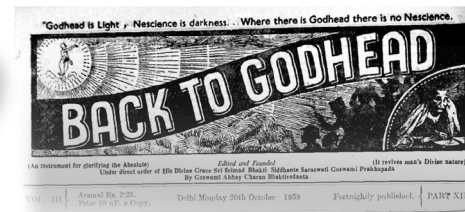
Živá bytost svou existenci zachová tak, že sladí svoje činnosti se svým věčným vztahem k Nejvyššímu Pánu, Krišnovi. Krišna je ústřední pilíř živých bytostí a je živou bytostí, věčnou podobou, která přitahuje všechny ostatní živé bytosti, věčné podoby. Každá jednotlivá bytost má svoji věčnou podobu v duchovní existenci a Krišna je pro ně pro všechny objekt věčné přitažlivosti. Krišna je úplný celek a všechno ostatní je Jeho nedílná část. Tento vztah je vztahem služebníka a toho, kterému je slouženo. Je transcendentální a zcela se liší od naší zkušenosti

Když svou lásku zaměříme na ten správný objekt, budeme šťastní

v hmotné existenci. Tento vztah služebníka a příjemce služby je nejpřirozenější podoba důvěrnosti. Uvědomíme si to s pokrokem v oddané službě. Každý by se měl zapojit do této transcendentální láskyplné služby Pánu, dokonce i v současném podmíněném stavu hmotné existence. Postupně tak získáme klíč ke skutečnému životu a radost sahající až k naprosté spokojenosti.

Všichni toužíme po úplném uspokojení vlastního já, neboli átma-suprasáda, ale nejdříve musíme vědět, co pravé já je. Slovo átma, „vlastní já“, se vztahuje na tělo, mysl a na duši. Ve skutečnosti jsme duše pokryté dvěma druhy „oděvů“. Tak jako

má na sobě nějaký pán kabát a košili, já, duše, jsem pokrytá hrubým tělem sestávajícím z tělesných smyslů a jemným tělem složeným z mysli, inteligence a falešného ega. Osoba pokrytá falešným egem se ztotožňuje s tělem. Když se jí někdo zeptá, kdo je, odpoví „jsem Američan“ nebo „jsem Ind“ a tak dále. Toto jsou však tělesná označení, není to její pravá totožnost.

Vědecká literatura učí, že svoji pravou totožnost začínáme chápat tehdy, když uvažujeme aham brahmásmi: „Jsem Brahman, duše.“ Védánta-sútra proto říká athátó brahma-jigjásá: „Nyní bychom se měli do tazovat na duši.“ Lidská podoba je určena k tomu, abychom pokročili v poznání duše, a toto poznání je začátek skutečného štěstí.

Každý dychtí po štěstí, protože být šťastní je naše přirozenost: ánandamajó bhjását (Védánta-sútra 1.1.12). Jako duše jsme přirozeně šťastní a blažení. Teď však trpíme, protože nás pokrylo pět hrubých hmotných prvků – země, voda, oheň, vzduch a éter – a tři jemné hmotné prvky – mysl, inteligence a falešné ego. Materialisté, kteří se ztotožňují s těmito pokryvy, hledají uspokojení prostřednictvím těchto hrubých a jemných prvků. Jinými slovy, jednoduše usilují o smyslový požitek, o štěstí těla. V hmotném světě každý těžce pracuje, jen aby dosáhl tohoto štěstí. Někteří lidé se snaží být šťastní tak, že uspokojují tělesné smysly, a jiní zase tak, že uspokojují mysl prostřednictvím umění, poezie a filozofie. Ani hrubý, ani jemný smyslový požitek nám však nemůže přinést opravdové štěstí, protože opravdové štěstí náleží duši. A vidíme, že ačkoliv lidé na celém světě usilují o tělesné pohodlí a smyslový požitek, přesto nejsou šťastní. Nemohou být šťastní, neboť chybí základní princip štěstí.

Představte si, že máte pěkný kabát. Jestliže ho budete pouze ukazovat, žehlit a velmi pečlivě se o něj starat, nebudete nikdy šťastní. A nyní se obdobně snažíte získat štěstí uspokojováním kabátu těla, ale to není možné. Štěstí přichází jedině tehdy, když učiníte šťastnou duši. Nebo dejme tomu, že vlastníte ptáka v kleci. Budete-li jen ležet v kleci, ale nenakrmíte ptáka, pták nebude nikdy šťastný. Také hmotné tělo je klecí duše, a pokud se budeme starat pouze o tělo, duše nebude nikdy šťastná. Začátek duchovního poznání tedy znamená pochopit, že duše je uvězněná v těle a mysl, a tělesné pohodlí ani mentální uspokojení jí nikdy nepřinesou skutečné štěstí.

Kde tedy duše nalezne štěstí? Jak uvádí tento verš ze Śrīmad Bhāgavatamu, duše může být šťastná jen tehdy, když žije v souladu s nejvyšší dharmou. Běžný překlad slova dharma je „náboženství“, nicméně, jak jsme se zmínili dříve, přesnější význam je „to, co udržuje něčí existenci“ či „neoddělitelný charakteristický rys“. Každá věc má svůj neoddělitelný charakteristický rys. Kupříkladu hlavní charakteristikou čili papriček je velmi pálivá chuť. Když jdeme na trh koupit si čili, zkusíme, jak pálí. Jestliže moc nepálí, odmítneme je. Dharma čili tedy je, že má velmi ostrou chuť. A podobně je dharma cukru sladkost.

Jaká je potom dharma duše? Když je v zajetí hmotné přírody, přijímá různé umělé dharmy založené na jejím mylném ztotožňování se s tělem. Ten, kdo se narodil v hinduistické rodině, řekne „jsem hind“, ten, kdo se narodil v muslimské rodině, prohlásí „jsem muslim“, ten, kdo se narodil v křesťanské rodině, bude tvrdit „jsem křesťan“ a tak dále. Jak už jsem ale vysvětloval, naše skutečná totožnost je duše – ahan brahmásmi: „Jsem Brahman, duše.“ Naše základní charakteristika se nám ozřejmí, když dospějeme na úroveň duchovního porozumění. Zde se vysvětluje: sa vai punsán paró dharmó jató bhaktir adhókšadžé. Nejvyšší dharma duše je bhakti, oddaná služba Nejvyššímu Pánu. To je naše základní charakteristika. Každý člověk už je oddaný – ať svojí zemi, společnosti, rodině, ženě, svým dětem, smyslům. Nikdo nemůže tvrdit: „Já nikomu nesloužím.“ Musíte sloužit, protože to je vaše dharma. Nemá-li někdo komu sloužit, pořídí si kočku nebo psa a slouží jim. Takže naše základní charakteristika je někomu láskyplně sloužit. Bohužel nám ale uniká to nejpodstatnější. Milujeme kočky, psy a mnoho jiných věcí, ale zapomínáme milovat Boha. Proto nenalzáme skutečné štěstí. Když svou lásku zaměříme na ten správný objekt – Adhókšadžu neboli Krišnu – budeme šťastní.

Uvažuje-li se o slově dharma ve významu „náboženství“, můžeme z tohoto verše Śrīmad Bhāgavatamu vyrozumět, že prokazování transcendentální láskyplné služby Pánu je nejušlechtlejší podoba náboženství. Mudrci v Naimišāranji se zeptali: „Jaký je nejlepší druh náboženství, pomocí něhož se může člověk povýšit na úroveň duchovního osvobození?“ Někteří mohou říci, že nejlepší je hinduismus, jiní mohou doporučovat křesťanství, někdo jiný může tvrdit, že opravdu dobrý je islám, ostatní mohou totéž prohlašovat o buddhismu a tak bychom mohli pokračovat dál. Śrīmad Bhāgavatam ale nehlasá hinduistické, křesťanské, islámské ani buddhistické náboženství. Předkládá ovšem všeobecný popis nejlepšího náboženství: „Nejlepší

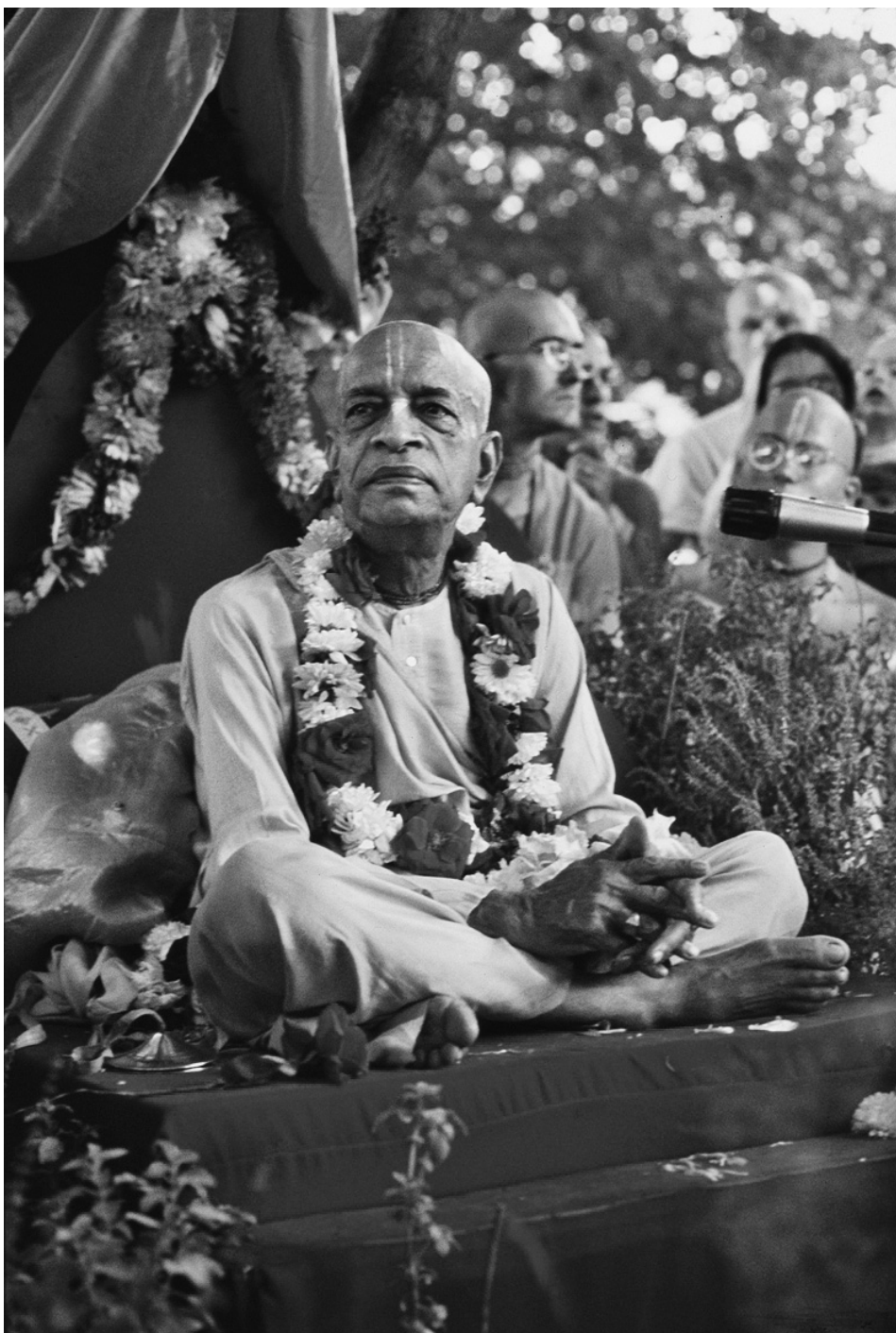
náboženský proces je ten, který nám umožňuje stát se oddaným Adhókšadží.“

„Adhókšadža“ je sanskritské jméno Nejvyšší Osobnosti Božství. Doslovný význam názvu Adhókšadža je „ten, který poráží nebo ‘tlačí dolů’ (adha) všechny snahy porozumět Mu skrze poznání získané smyslovým vnímáním (akša-dža).“ Toto jméno Boha – Adhókšadža – je odpovědí pro mentální spekulanty, kteří zkoumají otázku „Co je Bůh?“ a sepisují stohy knih. Právě jim jméno Adhókšadža říká: „Můžete pokračovat ve spekulacích po mnoho tisíc let, ale touto cestou Bohu nikdy neporozumíte.“

Často lidé říkají: „Bůh je velký.“ Nevědí však, jak velký je. Velikost Boha dokonale vystihuje jméno „Krišna“. Chcete-li doko-

nalou definici slova „Bůh“, pak je to krišna, protože slovo krišna znamená „všepřitažlivý“. Pokud někdo není všepřitažlivý, jak by mohl být Bůh, ten největší? Jestliže je někdo slavný, musí být přitažlivý. Tak například John D. Rockefeller a Henry Ford byli považováni za slavné, významné muže, protože byli velmi bohatí a jejich obrovské bohatství je učinilo přitažlivými. Bohatství je tedy jeden z přitažlivých rysů. Bůh musí být tudíž tou nejbohatší osobou. Jeho dalším přitažlivým rysem je krása – Bůh je proto nepochybně tou nejkrásnější osobou. Mnozí lidé jsou při pohledu na obrázek Krišny přesvědčeni, že nikdy předtím někoho tak krásného neviděli, třebaže má mírně načernalou barvu. Krišna také vlastní v plné míře přitažlivé atributy – sílu,

Nejvyšší dharma duše je bhakti, oddaná služba Nejvyššímu Pánu

moudrost, slávu a odříkání. A jelikož je Bůh díky těmto šesti atributům neomezeného bohatství, krásy, síly, moudrosti, slávy a odříkání všepřitažlivý, je známý pod jménem „Krišna“. S těmito transcendentálními atributy může přitahovat i tu nejbohatší, nejkrásnější, nejsilnější, nejmoudřejší, nejslavnější a nejdříkavější osobu. Není možné, abychom těmto nekonečně přitažlivým rysům porozuměli mentální spekulací založenou na smyslovém vnímání, a proto je Krišna známý také jako Adhóksadža, což je jméno použité v tomto verši Šrímad Bhágavatamu.

Šrímad Bhágavatam zde uvádí jednoduchou definici nejlepšího náboženství: Nejlepší náboženství je to, které vede člověka k rozvinutí oddanosti a lásky k Bohu. Taková pěkná definice! Můžete být stoupeníci křesťanství, hinduismu, buddhismu, islámu – na tom nezáleží, ale měřítkem vašeho úspěchu je to, nakolik jste vyvinuli lásku k Bohu. Jestliže se vám podařilo rozvinout svůj smysl pro lásku k Bohu, pak jste se opravdu řídili náboženskými principy. Náboženství neznamená, že jdete do chrámu, mešity nebo kostela, formálně provádíte určité obřady, dáte příspěvek, pak se vrátíte domů a děláte všechny možné nesmysly. To není náboženství. Dejme tomu, že se o někom tvrdí, že je vznešený. Co je dokladem jeho velikosti? Musí mít velké bohatství, poznání, vliv, krásu atd. A co je důkazem toho, že je někdo věrný náboženským zásadám? Důkaz je, že rozvinul lásku k Bohu. Pak je to zbožný člověk.

Někdo teď může prohlásit: „Ach ano, já miluji Boha.“ Jakou má však tato láska povahu? V tomto světě se běžně setkáváme s tím, že muž miluje krásnou dívku. Jak dlouho to ale vydrží? Jen dokud je dívka krásná. A dívka miluje chlapce – jak dlouho? Dokud má dostatečně plnou kapsu. To není láska – je to chtíč. „Miluji tvou kůži, miluji tvoje peníze“ – to není láska. Šrímad Bhágavatam zde uvádí, že láska k Bohu musí být ahaitukí, prostá sobeckých motivací. Neměli bychom říkat: „Můj drahý Bože, mám Tě rád, protože mi dáváš můj každodenní chléb.“ V kostele, chrámu či mešitě lidé obvykle přednášejí stejný druh modliteb: „Ach, Bože, chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ V Indii lidé většinou chodí do chrámu a modlí se: „Můj milý Krišno, jsem v nesnázích. Prosím, dostaň mě z nich.“ Anebo „potřebuji nějaké peníze. Dej mi laskavě milión dolarů.“ To není láska k Bohu.

Tento druh náboženství je ovšem mnohem lepší než ateismus. Pán Krišna říká v Bhagavad gítě, že každý, kdo se na Boha obrátí a prosí Ho o nějaké pozeňání, je zbožný člověk, nicméně není to oddaný. Může se počítat mezi zbožné, neboť uzná-

vá svrchovanost Boha, ale nerozvinul nejvyšší princip náboženství, lásku k Bohu.

Pán Šrí Čaitanja líčí lásku k Bohu ve své Šikšášťace: „Ó můj drahý Góvindo! Jelikož Tě nemohu spatřit, každý okamžik mi připadá jako dvanáct let.“ S tímto pocitem má určitou zkušenost každý. Jestliže někoho milujete a očekáváte, že váš milovaný přijde každou chvíli, každá vteřina vám bude připadat jako celý den. Jelikož Pán Čaitanja nemůže spatřit Krišnu, nařká „Slzy tečou z Mých očí jako přívaly deště“ a potom „Celý svět mi připadá prázdný.“ To vše kvůli odloučení od Góvindy neboli Krišny. Když nemůžete snášet odloučení od Góvindy, jedná se o čistou, bezpříčinnou lásku k Bohu.

Další slovo použité v tomto verši Šrímad Bhágavatamu popisující čistou lásku k Bohu je apratihátá, což znamená, „jež není z žádného důvodu narušena.“ Někdy lidé tvrdí: „Já nemohu milovat Krišnu, protože jsem velmi chudý,“ nebo „nemohu milovat Krišnu, protože nemám žádné vzdělání, a tak nemohu studovat védátskou filozofii.“ Ne. K tomu, abychom milovali Krišnu, nepotřebujete mít hmotné předpoklady.

Svou lásku ke Krišnovi můžete začít rozvíjet tak, že jednoduše přinesete do chrámu trochu ovoce nebo květinu a nabídnete

je Božstvu Krišny. Je to jeden ze šesti znaků lásky, které Rúpa Gósvámí popisuje ve své Upadéšámritě.

Nejdříve ze všeho musíte svému milovanému něco dát a něco od něho přijmout. Pokud jen a jen přijímáte, ale nic nedáváte, není to láska. A dále byste ve své mysli neměli ponechávat žádné tajnosti a váš milovaný či vaše milovaná by ve své mysli také neměli nic skrývat.

Milované osobě bychom měli darovat jídlo a také od ní jídlo přijímat. Když kultivujeme těchto šest druhů láskyplných výměn s Krišnou, rozvineme čistou lásku k Bohu. Tato láska by měla být prostá všech hmotných pohnutek a zábran.

Dokážete-li tuto lásku k Bohu rozvinout, pocítíte suprasídáti, naprostou spokojenost. Už žádná úzkost ani nespokojenost. Budete vnímat, že celý svět je plný radosti.

Nejlepší náboženství je tudíž to, jež nás učí, jak se stát milovníkem Boha, a nejprospěšnější činností je toto poznání šířit. To jsou cíle hnutí pro vědomí Krišny.

Vědomí Krišny je něco tak báječného – nezávisí na hmotných statcích, ani ho nemohou zastavit žádné překážky. Ať jste v jakékoliv části světa, doma nebo mimo domov, můžete v extázi zpívat Hare Krišna mantru a velmi rychle dosáhnout lásky k Bohu. 🌸

Milovat Krišnu proto znamená milovat Ho spolu s Jeho jménem, slávou, vlastnostmi, doprovodem, sídlem, oddanými atd.

VAIŠŇAVSKÁ ETIKETA

11. ETIKETA V ŘÍZENÍ

ISKCON je duchovní organizace osobně založená Šrílou Prabhupádou. Musíme dát dobrý pozor, aby nepodlehla materialismu. Vše (vztah mezi manželem a manželkou, uctívání Božstev, a dokonce i prasádam) můžeme svým vědomím změnit v hmotné. V každé společnosti musí existovat nějaká organizace a řízení, jinak nastane chaos. Dokonce i v duchovním světě jsou Krišnovi přátelé rozdělení do skupin a mají své nadřízené (Pán Balaráma je vedoucím své skupiny pasáček; Čandraváli a Rádharáni vedou levé a pravé křídlo gopí, atd.). ISKCON není jiný. Pro harmonické soužití mezi lidmi musí být vzájemné jednání a činnosti usměrněné.

1. Hmotná příroda je světem plným vykořisťování, ale duchovní příroda je světem služby.
2. ISKCON je duchovní organizace. Bez ohledu na své postavení je každý v první řadě služebníkem Šrí Čaitanji Maháprabhua a Šríly Prabhupády. Nikdo by neměl ze svého postavení sobecky těžit.
3. Vyšší postavení znamená více služby. Řídící postavení znamená příležitost čistě reprezentovat Šrílu Prabhupádu. Naše řízení tedy musí být založeno na pokoře a toleranci.
4. Ke svým podřízeným se chovejte jako ke svým mladším bratrům.
5. Vedení je založeno na duchovní kvalifikaci, ne na něčem hmotném. Zralý, nadšený kazatel je nejlepším vůdcem.
6. Charakter vůdce musí být neposkvrněný.
7. Vůdci musí se svými podřízenými soucítit, a ti pak v ně budou mít důvěru.
8. Je důležité řídit s odpoutaností a vést se silným smyslem pro povinnost.
9. Řízení v rámci vědomí Krišny je autokratické a demokratické.
10. Mluvte s oddanými a buďte otevření vůči novým nápadům.
11. Nic před vaišnavy neskrývejte.
12. Podpisové právo k bankovním účtům, při koupi nemovitostí atd. by měla mít více než jedna osoba.
13. Nejlepším řešením je přiznat všechny získané prostředky před Božstvy, Šrílou Prabhupádou a vaišnavy.
14. Všechny získané prostředky by měly být uloženy do banky a potom použity z účtu.

Citáty Šríly Prabhupády

„Sladkost Pána Krišny nemohou ochutnat ti, kdo se považují za rovné Krišnovi. Je možné ji ochutnat jedině prostřednictvím služebnického postoje.“ (Č.č. Ádi 6.103)

Dopis Šríly Prabhupády Hamsadútovi (7/11/70): „...Nebo se můžete držet vašeho druhého plánu, ale v každém případě to udělejte po společné poradě. Pak získáte sílu správně se rozhodnout.“

Dopis Šríly Prabhupády Amóghovi (5/9/72): „Příliš velké soutěžení mezi středisky není dobré, důraz by měl být kladen na spolupráci, ne na soutěž.“

Dopis Šríly Prabhupády Džánaki (1/18/69): „Prosím, konejte své povinnosti v duchu spolupráce, aby mezi vámi nedocházelo k rozbrojům. Šíříme naše hnutí v době míru, a pokud mezi námi vzniknou sebemenší neshody, neposlouží to jako dobrý příklad. Proto by měl být každý shovívavý, tolerantní a spolupracovat.“

Prabhupádova Lilámrita V, str. 9: „Vědomí Krišny je natolik důležitá mise, že oddaní by měli spolupracovat, i když se vyskytnou problémy, jako jsou nedostatečný příjem a strava. Hmotný svět je jako oceán, ve kterém budou vždy vlny.“

Dopis Šríly Prabhupády Upéndrovi (8/6/70): „Nyní musí všichni moji žáci spolupracovat při šíření tohoto sankirtanového hnutí. Pokud to nedokážete, moje práce se zastaví. Naše společnost je jako jedna velká rodina a naše vztahy musí být založeny na lásce a důvěře. Musíme se vzdát svárlivosti a používat svou inteligenci v zájmu pokroku. Měl bys přijmout pomoc od svých duchovních bratrů.“

Dopis Šríly Prabhupády Kírtánánandovi (11/12/74): „Ano, následování zásad je skutečnou kvalifikací člena GBC. Snížili jsme kvalifikace pro toto postavení, ale přesto je porušují... Tvůj závěr je velmi správný a já velmi oceňuji, že jako GBC nebo XYZ jsi neustále služebníkem Krišny. To je třeba.“

Dopis Šríly Prabhupády Gadžéndrovi (1/27/70): „Když se osoba vědomá si Krišny dostane do zodpovědného postavení, nikdy nezpyšní. Tak jako se strom obtížený plody pokorně sklání, velká duše vědomá si Krišny se stane pokornější než tráva a sklání se jako stromy obtížené plo-

dy, protože jedná jako Krišnův zástupce, a své povinnosti tedy plní s velkou zodpovědností.“

Duchovní řízení

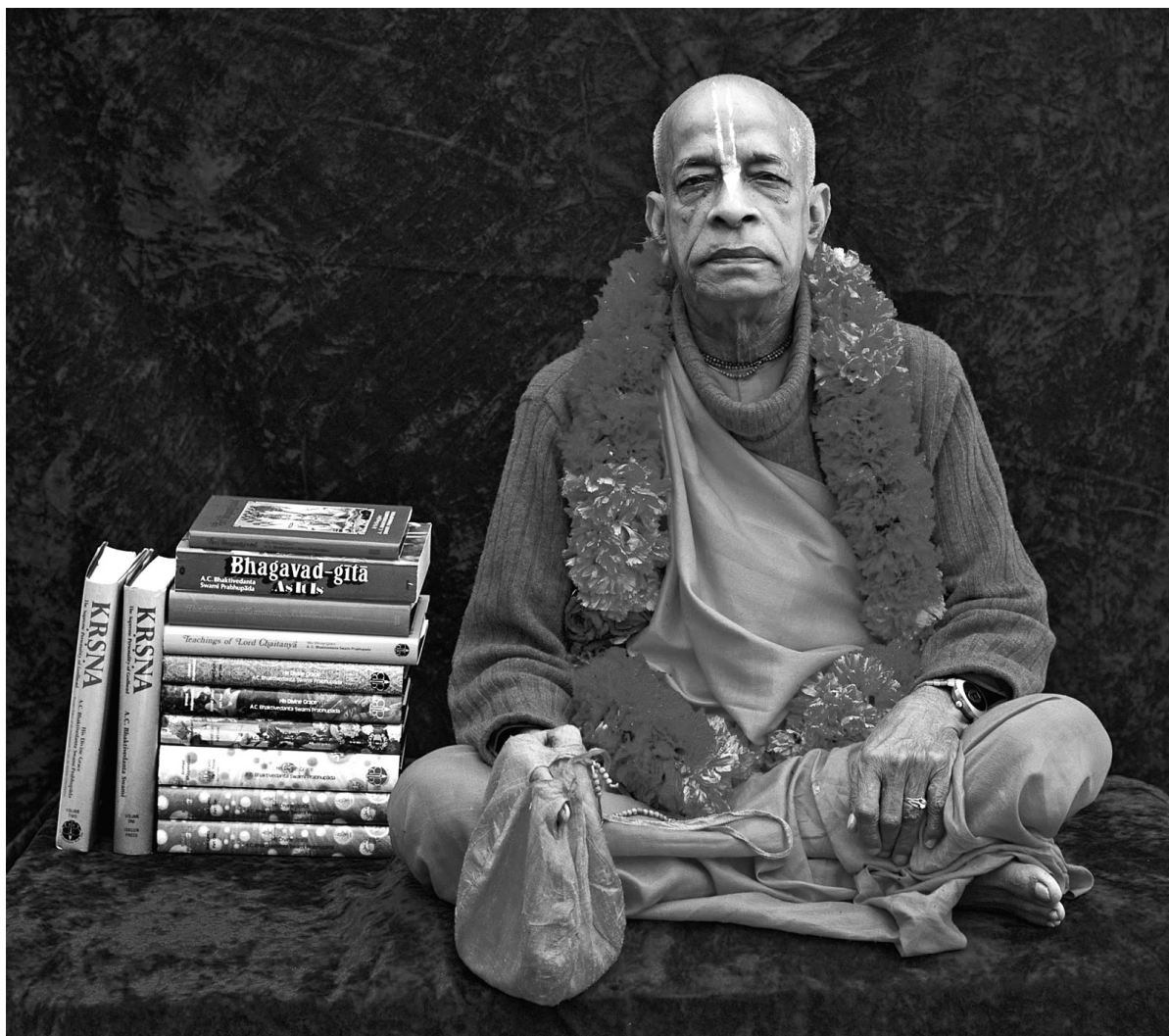
Prabhupádova Lilámrita V, str. 99: Prabhupáda řekl, že „cítí puls svých žáků.“ Proto nedávno vycítil sklon k přílišnému řízení na úkor kázání. Řekl svému tajemníkovi, že členové GBC by neměli jen sedět za svými stoly a snažit se získat moc, ale být odpoutaní, přijmout sannjás, cestovat a kázat. Poradil, aby se nevzdávali břemene v podobě řízení, ale následovali jeho příkladu v kázání a řízení svých GBC zón v duchu odpoutanosti.

Dopis Šríly Prabhupády Krišnavěši dévi dásí (1/16/75): „Žádám tě, aby ses snažila následovat místní autority – chrámového prezidenta, GBC atd. a spolupracovat s nimi. Naše hnutí je založeno na lásce a důvěře, ale pokud nespolupracujeme, o jaké lásce a důvěře lze mluvit? Následuj přísně všechny zásady, pronášeš 16 kol, navštěvuj lekce a mangala-árati a vše bude v pořádku.“

Dopis Šríly Prabhupády Krišna dásovi (3/5/69): „Odevzdání se je bezpodmínečné. Neznamená to odevzdat se jen za příznivých okolností. To není odevzdání se. Odevzdání se znamená, že pokračuje za všech okolností. [A co je jeho důležitou součástí?] ...Musíte spolupracovat. To je mé přání. Pokud se spolu sváříte kvůli nějakým osobním zájmům, není to odevzdání se.“

Dopis Šríly Prabhupády Jamuně 3/2/70: „Vědomí Krišny znamená plnou spolupráci s Krišnou, s celým Jeho doprovodem. Na to bychom měli neustále pamatovat. Když mluvíme o stromu, zahrnuje to jeho kořen, kmen, větve, listy, květy, všechno. Milovat Krišnu proto znamená milovat Ho spolu s Jeho jménem, slávou, vlastnostmi, doprovodem, sídlem, oddanými atd.“

MARATÓN 2014

VZPOMÍNKY NA PRVNÍ SANKÍRTANOVÉ MARATÓNY V ČESKU

V ROCE 1990 JSME ROZDÁVALI KNIHY U STOLEČKŮ. O ROZDÁVÁNÍ Z RUKY NA ULICI NEBO PO BYTECH ATD... JSME JEŠTĚ NEMĚLI ANI POTUCHY.

Začátkem roku 1990 jsme ještě měli ty malé knihy tištěné ve Švédsku před revolucí, ale ty brzy došly (jak by ne, když jich zmizelo ze stolečku někdy i 200 kusů za odpoledne) a na rozdávání zbyly tehdy čerstvě vydané časopisy „Návrat k Bohu“. První číslo bylo ještě černobílé a rozdávali jsme ho na ulici z ruky. Úplně na začátku jsme to dělali jako kameloti – stáli jsme na místě a křičeli do davu: „Poprvé v češtině – jóga a recepty z indické kuchyně!“ Nebo: „Jsme opravdu jenom ranec masa a kostí?“ A tak podobně.

Každý jsme měli svá hesla a za den jsme těch časopisů rozdali přes sto kusů. Před tím byl ale tuším Gaura púrnimá maratón a to jsme neměli prakticky

nic, tak jsme s Narákritim a Nílou Mádhavou chodili denně zpívat na Můstek harinám. Vždy se okolo nás shromáždilo mnoho lidí a někteří se zastavovali pravidelně každý den po cestě ze školy nebo z práce. Byl to nektar...

Ale na Džanmáštami maratón už přišly první knihy Krišna, 1. a 2. díl. Opět jsme oprášili svoje skládací kempinkové stolký a s velkým nadšením vyrazili do ulic Prahy obdarovat první podmíněné duše v českých tělech tímto novým titulem, který v Česku ještě nikdy předtím nevyšel. Potom vyšlo tuším ještě „Vědecké poznání duše“ a to už byl skoro prosinec. Tehdy jsme měli poprvé zakusit, co je to Prabhupádův vánoční maratón.

Naplno jsme rozdávali hlavně my tři: Narákriti Prabhu, Níla Mádhava Prabhu a já. Bydleli jsme v pronajaté garsonce v Libuši a každý den chodili rozdávat knihy. To byla naše jediná činnost. A byl to nektar...

První vánoční maratón jsme tehdy v roce 1990 trávili hlavně v Brně. Tam se nám podařilo dopravit starou dodávku přezdívanou PAMHO plnou knih. Každý

den malý ranní program, skromné prasádky, teple se obléci a ven. Tehdy jsem měl ještě své staré předrevoluční „zimní boty“ s tenkou plastovou podrážkou a bez jakéhokoli zateplení. Stáli jsme u stolečků od cca 9:00 do 19:00, každý z nás na jiném konci Masarykova náměstí, takže jsme o sobě navzájem celý den prakticky nevěděli (mobily tehdy ještě nebyly).

Pamatuji se, že jsem celý den přimrzal k dlažebním kostkám pode mnou a neměl jsem ani čas jít na záchod, protože bych to musel celé sbalit a někam schovat, a potom to zase rozbalovat, tak jsem raději ráno ani moc nepil. Ale on ani nebyl čas odejít, protože u stolečku neustále někdo byl, my jsme představovali knihy, balili je do papírů a igelítek a za den jich bylo hodně přes stovku – já jsem se dostal ke 140, a myslím že Níla Mádhava ke 170 za den. Tak uběhlo od prvních 14 dní.

Zbytek maratónu byl tuším v Praze až do Silvestra. Tehdy v devadesátých letech byl maratón od 1. do 31. prosince s přestávkou na Štědrý den a 25. už jsme zase byli na ulici nebo v dalších letech zvonili u dveří bytů po celé zemi. Žádné mentální úvahy – pouze mise – potěšit Gurua a Gaurángu. Nic více nebylo důležité.

V roce 1991 jsme začali rozdávat po bytech, protože se lidé u stolečků už nechťeli zastavovat, a z ruky jsme rozdávat neuměli, prostě to nějak nešlo. Rok 91 byl tedy rok opět pionýrský – byty.

Už to nebylo tak produktivní jako ty stolečky, ale stolečkové období, to bylo výjimečné období, kdy si lidé brali prakticky sami, a my jsme se teď museli začít učit více se odevzdat a více se snažit, abychom rozdali alespoň polovinu toho, co předtím u stolečků. Bylo to jiné.

Sídliště, spousta pater, spousta bytů, málo lidí doma, čeká u každých dveří, než se otevrou atd... ale zvykli jsme si. No a vánoční maratón 1991 byl tedy po bytech. Vzpomínám si, že jsme byli s Trilókát-mou Prabhuem a Mahákírtim Prabhuem v Hradci Králové – to už jsme měli knihu „Život a učení čistého oddaného“.

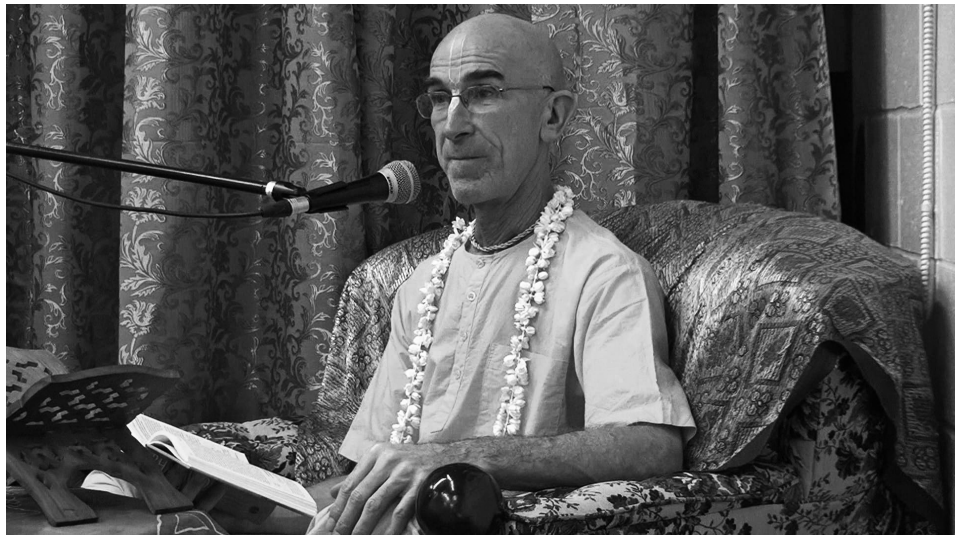
Tehdy už se k nám přidali právě tito dva a také Lómančita se ženou a Susanga Prabhu. Přestěhovali jsme se z garsonky v Libuši do 3+1 v 7. patře v Petrovicích a byt jsme měli obložený tisíci knih. Bylo to skoro tak, jak jednou říkal Prabhupáda: „Vytiskněte tolik knih, aby si oddaní neměli kam lehnout. Když budou chtít jít spát, musí rozdat tolik knih, aby měli místo... a potom vytiskněte další :-“.

Byla to sankírtan rasa v kondenzovaném stavu. Jenom knihy, jenom rozdávání, jenom sankírtan oddaní a sankírtan mítinky, na které jsme jezdili do dnešního Simhá-

čalam v Německu: Tam nám také němečtí sankírtanoví oddaní, Mahárádžové a Božstva Šrí Šrí Gaura Nitái, Šrí Šrí Rádhá Madana-móhan a Šrí Šrí Prahlád Nrisinhadévali veškerou podporu, rady a inspiraci. Byli jsme Krišnovi pionýři v Česku.

Takže zpět do Hradce – 12 hodin denně bez přestávky, 30 dní za sebou. Ale v pohodě. Hrálo nás mládí a naprosté odhodlání šířit vědomí Krišny všude a všem... ale také proud nektaru z této služby plynoucí. Kdo jednou okusil sankírtan rasu, snažil se ji získávat znovu a znovu bez ohledu na tělo či mysl.

Vyprávět by se dalo ještě dlouho, ale tu dnešní krátkou vzpomínku na tehdejší maratóny bych uzavřel ještě poslední kapkou nektaru: ...bylo to tehdy na farmě Krišnův dvůr, když nějak před vánočním maratónem dostával Níla Mádhava Prabhu první zasvěcení od Jeho Svatosti Bhaktivaibhavy Mahárádže. Maháráž

Při rozdávání knih v Nairobi mi Krišna dal novou mantru pro rozdávání knih.

Poté, co jsem někoho zastavil a prohodil s ním pár slov, představil jsem mu knížku, kterou jsem měl v ruce, a jak nás povzbuzoval Šríla Prabhupáda, ukázal jsem mu obrázky z té knihy.

Když jsem mu ukazoval obrázek s měnicí se těly, řekl jsem mu, že duše přechází z těla do těla od dětství přes stáří až po smrt a že to smrtí těla nekončí. Pak jsem řekl, že duše je tak mocná, že ji nemůže nic zahubit. Dokonce ani vodíková bomba.

Pak jsem se zeptal: „Víte, proč je duše tak mocná?“

Ten člověk odpověděl: „Ne, proč?“

„Protože je součástí Boha, který je tím nejmocnějším. Čím více jsme ve spojení s Bohem, tím jsme mocnější, a čím je naše spojení s Ním menší, tím jsme slabší. Tato kniha vám pomůže být duchovně mocným.“

Potom jsem poprosil o příspěvek a devadesát procent lidí mi ho dalo a vzalo si knížku. Bylo to hodně extatické.

To se stalo minulou sobotu. Celý týden jsem mluvil na semináři o rozdávání knížek ke kongregaci a k chrámovým oddaným s představou, že potom v sobotu všichni vyrazíme ven.

Během týdne je to pro členy kongregace obtížné, protože chodí do práce, takže cílem bylo pokusit se je inspirovat k tomu, aby vyrazili v sobotu. A povedlo se. Ven vyšlo třicet tři oddaných a rozdali 1 124 knih. Náramně jsme se bavili, když jsme předávali náš poklad bhakti lidem.

Váš služebník

Vidžaja dás

od něho chtěl jako Guru dakšinu slib, že se v Prabhupádově vánočním maratónu umístí mezi prvními v Evropě (což se mu myslím podařilo). A nám všem, kdo jsme tam byli, Mahárádž slíbil, že když půjdeme s knihami ven, zažijeme zázraky. A tak se také stalo....

...kdo tomu nevěří, nechť se přihlásí v nejbližším středisku u sankirtanového vedoucího a požádá s trávou v ústech o možnost zapojit se do tohoto proudu nektaru. Milost oddaných dělá divy...

Sankirtan jagja kí džaj!
pokračování příště

Ašvahari dás

Příběh z Jatek

Na konci dne během jednoho Prabhupádova maratónu jsem navštívil jatka. Prošel jsem vstupní branou (kde mě chtěli zastavit) a spatřil strašný, odporný výjev – mrtvé krávy a telata, všude byla krev (na podlaze, na zdech i na dveřích) a byl tam jen jeden ukrajinský chlapík, který to tam vše čistil a uklízel.

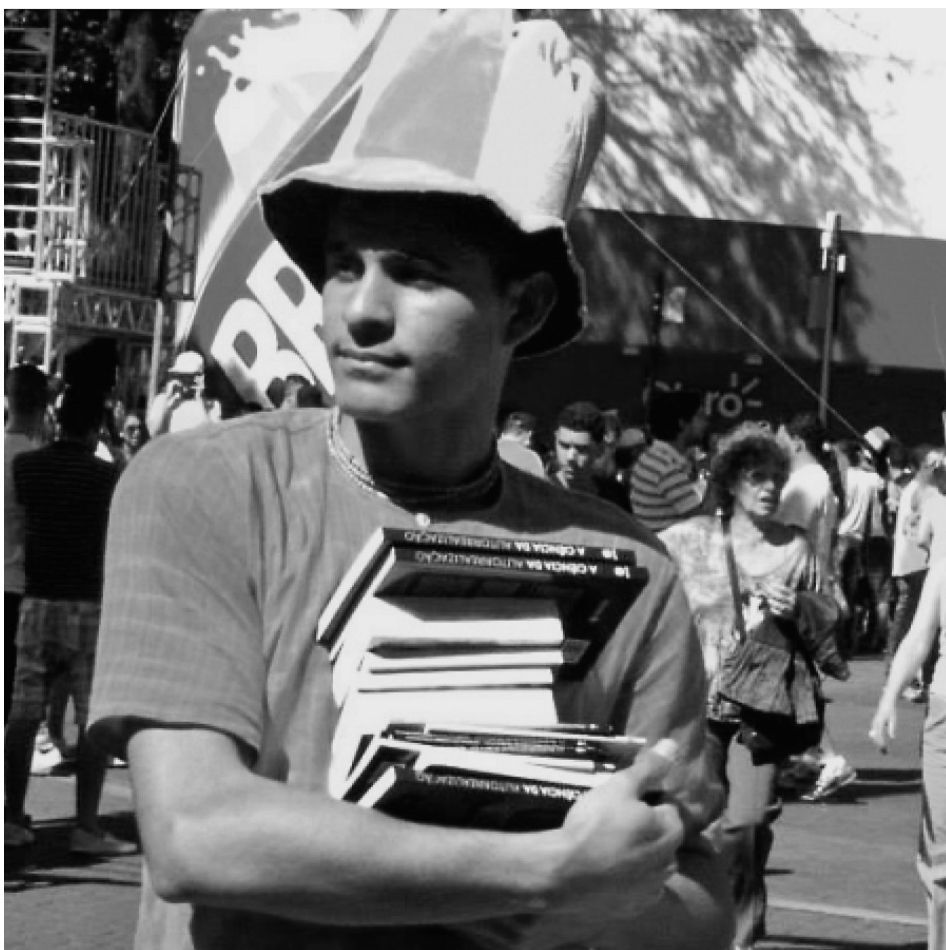
Nikdy předtím jsem jatka ani nic podobného neviděl. Pohled na něco tak hrozného mě rozhněval a začal jsem hledat někoho, kdo je za to zodpovědný, kdo to tu má na starost, abych mu dal alespoň jednu knihu Šríly Prabhupády.

Prošel jsem spoustou prázdných místností a klepal na všechny dveře, ale nikde nikdo. Bylo už pozdě odpoledne. Trochu smutný jsem to zkoušel dál, až z jedné dveří vykoukl nějaký muž jen ve spodním prádle. Byl překvapený, co tam dělám, úplně cizí člověk.

Šťastně jsem mu představil knížky, mluvil jsem o spoustě věcech, jen kuchařku jsem mu neukazoval. Pozval mě dál a já zjistil, že to je hlavní manažer těchto jatek, a protože má moc práce, udělal si trošku pohodlí.

Když ten člověk viděl mé nadšení pro tyto knihy, také se rozjařil a nakonec si vzal tři zpěvy Šrímad Bhágavatamu a dalších pět knih – prakticky všechny knihy, které jsem měl u sebe (kromě vegetariánské kuchařky). Jediná potíž byla v tom, že u sebe neměl dost peněz, a tak jsem mu navrhl, ať použije služební peníze z jatek, a on to udělal. Vzal si na účet jatek celkem dvanáct knih.

Ačjuta Gótra dás

Prabhupádův Maratón

Oslavovat příznivé dny, které nám připomínají zjevení a činnosti různých podob Pána a také Jeho důvěrných oddaných, je životem a duší všech vaišnavů. Tyto dny, jak popisuje Bhaktivinód Thákur, jsou matkou oddanosti. Každoročně se oddaní scházejí, aby společně oslavili Džanmáštami, Gaura púrnimu či jiné svátky. Pro následovníky Šríly Prabhupády však přibyl ještě další festival. Festival sankirtanu, který se celý měsíc odehrává v ulicích vesnic a měst. Je to festival, který se podobá útoku. Tisíce knih Šríly Prabhupády jsou shazovány do náručí podmíněných duší. Tento festival je vyvrcholením celoroční snahy oddaných rozdat co nejvíce transcendentální literatury. Při oslavování všech vaišnavských svátků trávíme den nasloucháním o zábavách Pána a Jeho oddaných. Během maratónu Šríly Prabhupády se oddaní stávají součástí Pánových zábav. Před jejich zraky se budou dít zázraky. Všechny činnosti Pána jsou nanejvýš pozoruhodné. O to více to platí o Jeho nejvelkodušnější inkarnaci, Šrí Čaitanjovi Maháprabhuovi. Misi Pána Čaitanji je předat ten největší poklad lásky k Bohu všem podmíněným duším tohoto věku. Pán Čaitanja neukončil své zábavy před pěti sty lety, když zmizel ze zraků běžných lidí. Nejvyšší Pán je stále přítomen v podobě sankirtanové mise. A ti, kteří

se do ní zapojují, mohou vnímat Jeho přítomnost. Samozřejmě, je to jen milostí Šríly Prabhupády, že se můžeme zúčastnit šíření vědomí Krišny a být tak svědky neuvěřitelné Pánovy milosti. Každá kniha, která vklouzne do rukou zmateného obyvatele Kali jugy, je velkým zázrakem.

Ve druhé kapitole Bhagavad gíty je verš, kterému se říká „úžasný verš“. Popisuje duši jako úžasnou. Stejně tak ti, kteří o duši naslouchají, popisují ji nebo na ni hledí, jsou úžasní. I samotný pohled na úžasnou duši je úžasný a je úžasné, když o ní může někdo naslouchat. Podobně vše, co se děje na ulici při distribuci knížek Šríly Prabhupády, je úžasné. Knihy, které rozdáváme, jsou ze všech nejúžasnější. To, že je někdo ochoten jít s knihami ven a nabízet je zatvrzelým podmíněným duším, tolerovat při tom svoji mysl, tělesné nepohodlí a často trpké reakce lidí, je také úžasné. Oddaní, kteří knihy rozdávají, jsou úžasní. Lidé, kteří si knihy berou, jsou také úžasní a začínají svoji úžasnou cestu zpátky k Bohu.

Šríla Prabhupáda přišel, aby naplnil slova Pána Čaitanji. Svaté jméno se tak postupně dostává do každého města a do každé vesnice. Ten neúčinnější prostředek k tomuto cíli je distribuce jeho knih. Stejně jako by oddaný neměl zanedbávat oslavování důležitých vaišnavských svátků, neměl by zanedbávat náš nejdůležitější festival – maratón Šríly Prabhupády.

Oddaní všech kategorií mohou každý svým dílem přispět k tomuto festivalu. Všichni se společným cílem potěšit Šrílu Prabhupádu a pomoci podmíněným duším můžeme vyrazit do ulic měst a vesnic a modlit se při tom k Pánu, aby nás použil jako nástroj pro šíření těchto úžasných knih. Není většího zázraku ani větší blaženosti než vidět, jak se podmíněná duše mění, jak se její oči rozjasňují a jak odchází s knihou, která změnila tolik.

I když to může vypadat jako úplně běžná, obyčejná věc, jako nic zvláštního, je to okamžik, který po mnoha miliónech životů mění směr, kterým se tato duše ubírá. Začíná její cesta ven z pekla, kde jsme si zvykli žít za hrůzostrašných podmínek. Pán Čaitanja je osobně přítomný u každé rozdané knihy a oddaný, který tak tančí do rytmu brihad mridangy, na kterou hraje Šríla Prabhupáda, je na jisté cestě zpátky domů, zpátky k Bohu.

Sankirtan dás

Nejkrásnější...

Pro mě nejkrásnější na sankirtanu bylo, že jsem musela úplně spoléhat na Krišnu a ne na svoje schopnosti, jak mám bohužel ve zvyku. Sice vždy závisíme na Krišnovi, ale na sankirtanu si to lépe uvědomujeme. Být na ulici a rozdávat knihy Šríly Prabhupády by se z jednoho úhlu pohledu dalo přirovnat k životu na svatém místě. Reakce také, ať už pozitivní nebo tzv. „negativní“, přicházejí velmi rychle.

Distribuovat knihy Šríly Prabhupády ve společnosti oddaných je opravdu milost. Ráda bych se podělila o zkušenost, jak nás Krišna na sankirtanu trénuje:

Před pár lety jsem rozdávala sama v Chrudimi na náměstí, na „výsadku“. Naproti mně šel alternativní kluk s dredy. Tehdy jsem si říkala, že je to příjemná změna po všech těch důchodcích, co jsem se pokoušela zastavit. Byla jsem v domněnání, že si určitě nějakou knihu vezme. Po úvodním oslovení mě však dotyčný poslal k šípku. Po pár metrech se ale najednou otočil a zeptal se mě, jestli nemám něco k jídlu. V kapse mě tehdy hrála moje jediná svačina na celý den – dva balíčky gópi-nátů. S menší neochotou jsem mu jeden podala. A on se však jako naschvál zeptal, zda nemám ještě!

Musím se přiznat, že se hodně nerada vzdávám prasádám, a jen nerada jsem mu věnovala i svůj jediný, už poslední balíček. Tehdy se ten dredař úplně změnil a říkal, že má Hare Krišna ve skutečnosti moc rád, a za prasádám mi přispěl tisíc korun. Po pár větách si s sebou ještě odnášel sedm knih.

Šríla Prabhupáda kí džaj!

Tungavidjá dévi dásí

Nektar rozdávání knih

Gauri dévi dásí: Jít ven na sankirtan je proces zabíjení hluboce zakořeněného požitavelského ducha v srdci. Proto je rozdávání knih velice důležité, protože bez toho oddaní nikdy nepochopí proces odevzdání všeho Krišnovi a očistění bude mnohem pomalejší. Kdyby všichni oddaní mohli začít jen trochu s rozdáváním knih, měli by z toho tak veliký prospěch. Jsem o tom přesvědčená. Prabhupáda řekl, že každý by se měl naučit umění distribuce knih, a já můžu vidět, proč to řekl. Myslím, že bychom měli skutečně silně dodat odvalu každému, aby to dělal. Všichni starší oddaní, kteří rozdávali knížky, ale nyní mají jinou službu, by s tím měli znovu začít jednou týdně a pomoci mladším oddaným, protože bez této pomoci se to mladí oddaní nikdy ne naučí. To je to, proč jsme tady. To je naše práce. To je část naší služby Šrílovi Prabhupádovi, očistit celou společnost. Neměli bychom o tom jen mluvit, ale měli bychom dosáhnout nějakých výsledků. Nyní mluvíme o tom, jak pomoci lidem stát se čistými oddanými, skutečně vážnými prvotřídními oddanými připravenými vrátit se domů, zpátky k Bohu v tomto životě.

Džaj Gurudéva dás: Po nějaké době ve vědomí Krišny máme tendence stát se spokojenými se způsobem, kterým praktikujeme duchovní život. „Dobře, jsem v chrámu a praktikuji oddanou službu. V kvalitě dobra.“ Následujeme svůj vlastní program. Bere me Krišna vědomí jako obyčejnou záležitost. Ale Krišna nám ukazuje, že věci nejsou v pořádku. Nikdo nemůže být šťastný, když není Nejvyšší Pán spokojen. A Nejvyšší Pán je vždycky v úzkosti, když nevědomé živé bytosti hnijí v materiálním světě. Nemůžeme být šťastní, jestliže neprojevujeme soucit s trpícími podmíněnými dušemi. Jak můžeme mít klidnou mysl, aniž bychom se o ně zajímali?

To je, proč Krišna vytvořil maratón. Pro spokojenost samolibých oddaných to možná bude rozrušující jít ven a setkat se s podmíněnými dušemi. Ale není to pouze pro prospěch podmíněných duší, ale také pro náš vlastní prospěch. Když jdeme ven během maratónu, jsme svědky zázraků Pána Čaitanji.

V jednom smyslu máme stále pochyby a skutečně neoceňujeme milost. Abychom se stali skutečně přesvědčenými, potřebujeme další zkušenost s Krišnovou vnitřní energií. Maratón dává každému nejlepší příležitost získat vyšší realizaci a nejintenzivnější zážitek v roce. To překonfiguruje naši víru v Krišnovu vnitřní energii. Je to velké úsilí dál tlačit Krišny si vědomé hnutí. Proto dáváme všechno stranou, minimalizujeme ostatní programy a usměrníme všechno úsilí maratónu do rozšiřování vědomí Krišny skrze transcendentální rozdávání knih.

Vidžaja dás: Zkoušíme jít ven na delší dobu a rozdat více. To neznamená tlačit ostatní lidi. To znamená tlačit sami sebe.

Navína Nírada dása: Když neustále vzpomínáme na to, co Šríla Prabhupáda řekl o rozdávání knih a jak moc ho to těšilo, jak moc se cítí zadlužen oddaným, kteří pozvedají tuto misi, tak můžeme víc a víc rozumět důležitosti rozdávání knih. Čas je krátký. Neměli bychom váhat. Jinak bude příliš pozdě a my zjistíme, že máme stará a neschopná těla pro vyčerpávající rozdávání knih. Můžou se objevit ekonomické krize, války nebo další těžkosti. Proto bychom měli využít příležitosti, dokud jsme mladí a máme dostatek knih a dobré zázemí pro rozdávání milosti každému. Alespoň během maratónu by to měl vyzkoušet každý.

Milost v metru

Hare Krišna. Díky Bohu je posledních pár let pro mě čas blížících se Vánoc intenzivnější meditace o Šrílovi Prabhupádovi. Jeho „vánoční maratón“, distribuce jeho knih a prasádam znamená velkou šanci prohloubit náš vztah a lásku k němu. Vždyť přece každý ví, že hlavní službou Šríly Prabhupády jeho duchovnímu mistrovi bylo a je tisknout a šířit jeho knihy po celém světě a že každý, kdo ho chce potěšit tím nejlepším způsobem, se na tom podílí.

Šríla Prabhupád stále žije a bude žít ve svých knihách. Proto možnost dát ostatním společnost Jeho Božské Milosti je ta největší radost. Pro nadcházející Vánoce mě velice inspiroval příběh Indradjumny Svámího:

Když Mahárádž kdysi sloužil v Paříži, oddaní v chrámu vyhlásili soutěž. Ten, kdo rozdá nejvíce knih během nadcházejících 3 měsíců, bude mít možnost osobně vykonat abhišék lotosovým nohám Šríly Prabhupády. Indradjumna Mahárádž a jeho přítel Bhugarbha Prabhu se domluvili, že tohle si nemůžou nechat ujít. Každý den proto ještě dřív, než vysvitlo slunko, zalezli do pařížského metra a do večera (21-22h) tam rozdávali knihy a letáky. Po celé tři měsíce nezahlédli denní světlo. V metru jedli i odpovídali. Nakonec soutěž vyhráli, a tak dostali ohromnou mísu a nádobu s vodou pro vytožený abhišék.

Když Prabhupádovy lotosové nohy omyli, mrkli na sebe a s plnou mísou transcendentálního nektaru utíkali do malé místnosti, kde se zamkli.

Všichni ostatní brahmačáři se je snažili chytit, ale nezbývalo jim než jen bušit na dveře a prosit: „Otevřete, nechte nám taky!“ Mahárádž vzpomínal, že bylo nepochopitelné a nadlidské ve dvou vypít tak velkou mísu s vodou, ale prý v ní bylo tolik milosti, že ho to stále drží v jeho radostné oddané službě.

Tak si říkám, že to taky potřebuji... I když letos nemohu rozdávat naplno, ale kdykoliv bude možnost, zalezu do pražského metra pro nějakou tu milost. Kdyby se někdo z vás bál jít sám, ozvěte se, rád se přidám...

Šríla Prabhupáda kí džaj! Sankírtan jagja kí džaj! ... Vánoce kí džaj!!!

Hansa Avatár dás (KKS)

Inspirace na maratón

Osoba, která se upřímně pokusí rozdat co nejvíce balíčků a knih Šríly Prabhupády, kolik jenom dokáže, má možnost získat milost Šrí Krišny.

Má šanci nejen na duchovní pokrok, ale i na to, že Krišna ještě navíc splní i její touhy, nebo jí pomůže s nějakým obtížným materiálním problémem. Ale musí odevzdat 100% svého pohodlí. Nestačí vyjít na ulici na jeden den nebo jeden týden. Musíte překonat sami sebe.

Musíte si udělat realistický plán, jak chcete následující maratón zvládnout, a pak ho v průběhu maratónu ještě překonat. Krišna chce vidět naše odhodlání a úsilí Ho potěšit. V myslí jsme pohodlní, proto si někdy řekneme: „Stačí, když budu naplno rozdávat dva týdny.“ Nebo: „Stačí, když rozdám 20 velkých knih...“ to je aspoň něco a to musí stačit, mám ještě jinou práci.“

Ale to na úplnou Krišnovu milost nestačí. Musíte splnit vše, co jste si řekli, že zvládnete, a pak se ještě aspoň po dobu maratónu vzdát nečistot v srdci, které způsobují tuto pohodlnost, a zajít do končin tělesného a mentálního nepohodlí, a tam ve skutečnosti začíná maratón a Krišnova úplná milost. Odevzdat 100 % znamená otevřít bránu tělesného a mentálního

Šríla Suhótra Mahárádža

Někdy v roce 2002 nebo 2003 jsem se coby aspirant na zasvěcení zeptal Šríly Suhótry Mahárádže, jak bych ho mohl nejlépe potěšit svoji tehdejší službou – distribucí Prabhupádových knih. Mahárádž mi řekl několik hlubokých, prozíravých, a řekl bych nadčasových vět:

„Pokud budeš vidět naši kazatelskou činnost, distribuci knih, jako druh první pomoci... Tento materiální svět je obrovská pohroma, katastrofa. A ty jsi byl poslán, abys pomohl tyto lidi zachránit. Za každou knihou, kterou dáš, je osoba, která je zachráněna a znovu napojena na Krišnu, a její oddaná služba začíná a bude se rozvíjet Krišnovou milostí dokonce i v budoucích životech.“

Pokud budeš vidět věci tímto způsobem, tak to bude nejlepší inspirací pro tebe a takto budu spokojen i já. Jsem velice šťastný, když vidím oddané, kteří mají tuto dobročinnou náladu pomáhat ostatním lidem kázáním. To je ten nejlepší přístup.

Je to lepší než si myslet – a můžeš vidět oddané, kteří takhle přemýšlejí – já chci být první. Oni mají jinou představu o tom, co znamená sankírtan. Takový druh entuziasmu dlouho nevydrží.

Nekonečný entuziasmus znamená chápat, že tento svět je plný utrpení. Je toho plný pořád, není zde žádná hranice, takže bychom měli tvrdě pracovat na tom, abychom těm lidem mohli pomoci. To znamená, že musíš být naprosto přesvědčený o tom, že vědomí Krišny je způsob, jak těmto lidem pomoci.“

Váš služebník

Gadádhar dás

nepohodlí a vejít dovnitř. To se nazývá tapasja a z tapasji pro Krišnu vzejde Krišnova úplná milost.

Nakonec to je taky to měřítko, podle kterého se poměřují oddaní. Kdo přišel jenom k té bráně a kdo se odhodlal vejít dovnitř a jak daleko dovnitř zašel pro potěšení Krišny? Každému bude spravedlivě spočítáno, jak daleko byl ochoten pro Krišnu zajít. A tak na konci maratónu někdo zjistí, že toho moc nezískal, a někdo si naopak odnese pytel odměny.

Kdo tedy odevzdá 100%, uvidí, jak se v jeho životě začnou „samy od sebe“ řešit dokonce i materiální problémy či touhy, které by jinak zařídít stálo hodně peněz nebo úsilí. To jsem osobně viděl.

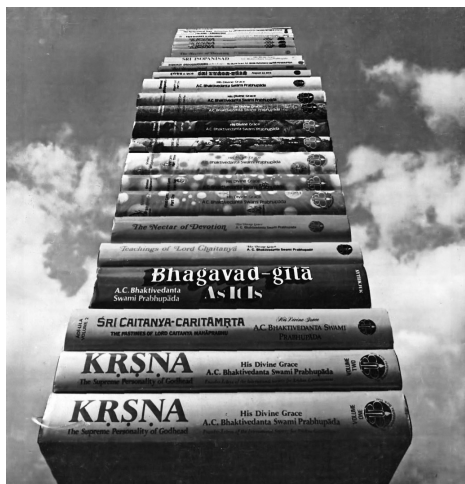
Balaráma dás

Prabhupáda nás zachrání

Všechna sláva Šrí Guruovi a Šrí Gaurán-govi, všechna sláva Šrílovi Prabhupádovi.

Máme velké štěstí, že jsme obdrželi milost Šríly Prabhupády a jeho následovníků a díky jejich milosti jsme stále ještě zde. Kde bychom jinak byli dnes a co bychom dělali? Duchovní život je velice vzácná věc a bez milosti Šríly Prabhupády by žádný skutečný duchovní život nebyl.

Šríla Prabhupáda nás zachránil, ale on nepřišel zachránit jenom nás, ale i ostatní duše. A tyto ostatní duše čekají, až jim Krišna vstoupí do života v podobě knih Šríly Prabhupády. Čekají. A kdo jim tu milost dá? Život bez Krišny je beznadějná záležitost. Krišna říká, že je suhridam sarva bhutánam – nejlepší přítel všech živých bytostí. Kromě Krišny v tomto světě nemáme žádného skutečného přítele. Jedině na Krišnu se můžeme v každé situaci spolehnout a jediné On nás nikdy nezklame. Když půjdeme na maratón Šríly Prabhupády, tak uděláme velký duchovní pokrok a zároveň dáme ostatním živým bytostem šanci přijít do styku s vědomím Krišny. Měli bychom spolupracovat a společným úsilím rozdat co nejvíce knih. Důležitá je spolupráce. Čím více oddaných a přátel Krišny se zapojí, tím bude i větší výsledek.

Ty knížky musí ven

Maratón Šríly Prabhupády pro mě znamená příležitost, jak na Šrílu Prabhupádu mohu více myslet. Je to čas, kdy se plně ponoříme do mise rozdávání knih a maximálně omezíme jiné činnosti. Je to příležitost zkusit si, jaké to je, kdy máme v mysli pouze sankírtanové hnutí Pána Čaitanji Maháprabhua.

V tomto příznivém období se snažím více myslet na Šrílu Prabhupádu, pomáhá mi v tom poslouchání jeho přednášek a večer před spaním se dívám na videa s ním. Po takovémto intenzivním měsíčním naslouchání a opěvování je velice těžké na Prabhupádu nemyslet.

Může se vám stát, že ho pak vidíte všude. Kéž by se mi podařilo takové vědomí udržet po celý rok. Ale tato měsíční ochutnávka je mi velkou inspirací.

Ale ať už rozdáme cokoli, a i když nic nerozdáme, tak ten pokus, ta snaha něco rozdat Šrílu Prabhupádu a Krišnu velice těší. Spousta oddaných má i jiné povinnosti, a je proto velice inspirující a úctyhodné, když se zapojí. Všechna sláva těmto vaišnavům! Tato misijní aktivita Krišnu velice těší a každá živá bytost, která ji vykonává, tak určitě upoutává pozornost Krišny a On na to nikdy nezapomene. Krišna nikdy nezapomíná jakoukoliv službu. A sankírtan je velice speciální možnost upoutat pozornost Nejvyššího Pána. Sankírtan je vždycky příznivý, vždy je dobře ho vykonávat a využít jakoukoliv příležitost a vždy je špatně se nezapojit. Vždycky bychom měli být smutní, že jsme nevyužili nějakou příležitost provádět sankírtan a odevzdat svůj život této službě. Protože to je ten největší nektar a nejlepší investice.

Chtěl bych požádat všechny oddané Pána Čaitanji, aby mi dali své laskavé pozhennání něco rozdat na letošním maratónu, potěšit Šrílu Prabhupádu a pokračovat s touto transcendentální aktivitou až do konce života a tak se očistit a udělat nějaký duchovní pokrok. Díky!

„Charakter Šrí Gaurasundary je vskutku úžasný, ale dokonce ještě úžasnější je charakter Jeho drahých služebníků. Šrí Krišna Čaitanja spolu se svými drahými služebníky velmi láskyplně udělují lásku k Bohu všem.“

Sarvabhauma šataka, verš 35

„Ten, kdo má přízeň bráhmanů a vaišnavů, nemůže být poražen. Dokonce ani Nejvyšší Osobnost Božství nezasahuje,

Na maratónu jdou úplně stranou tělesné požítky. Venku je zima, brzy tma, často chumelí a chvíle pro odpočinek jsou takřka nulové. Jediným útočištěm je vzpomínání na Šrílu Prabhupádu a duchovního učitele, kteří toho pro rozšíření duchovního poznání o Krišnovi udělali tolik moc, a my teď máme možnost alespoň na chvíli dát své maximum pro asistenci v této jejich misi.

Neustále musím myslet na to, jak dát ty knihy ven, jinak mne okamžitě začne přemáhat únava, chuť po dlouhém spánku v teplé měkké posteli a sladkos-tech... Májá je blízko. Na každém kroku mě může přepadnout. Jediná šance, jak se nenechat zlomit těmito hmotnými touhami, je maximálně se koncentrovat na jediný bod – dát tu milost dál.

Každý musí dostat šanci, každý musí mít knihu... Ty knihy musí ven!

Džaja Šríla Prabhupád!

Puruša-traja dás

pokud někoho chrání bráhmana. Je řečeno: gó bráhmana hitája ča. Pánův prvořadý zájem je udílet veškerá pozhennání kravám a bráhmanům. Jestliže tedy někomu bráhmanové přejí, Pán nenarušuje jeho štěstí a nemůže ho narušit ani nikdo jiný.“

Šrímad Bhágavatam 8.17.16, význam

PS: Drazí oddaní, prosím nezapomeňte všechny své realizace z maratónu, pečlivě je zapište, abychom se mohli obohatit o zázraky a milost Pána Čaitanji a Šríly Prabhupády navzájem. V dalším čísle...

Hare Krišna,
váš služebník

Džaj Kéšava dás

Dostali jsme milost

Snažím se držet gurua, sádhua a šástry, rozdvám knihy a prasádam pro vlastní očištění a taky je mi občas líto těch lidí. Vidím, že potřebují milost. My jsme ji dostali a musíme jí dát dál.

Kuša dás

Taková malá knížka

Pro inspiraci do Prabhupádova maratónu mě napadla jedna příhoda, která se mi stala tak před dvěma lety v Dejvicích.

Rozdával jsem tam u metra malé knížky (Návraty), moc mi to nešlo a vtom se mi vloudila do mysli velká pochybnost – má vůbec smysl to moje snažení? Jak může pomoci těm lidem taková malá knížka? Ty lidi to stejně vůbec nezajímá.

S těmito myšlenkami jsem se tam motal a vtom jsem oslovil jednu velice zajímavou paní. Byla těmto duchovním tématům ve-

lice nakloněna a říkala, že věří, že nic není náhoda. Vyprávěla mi jeden zážitek. Nepamatují si ho přesně, ale říkala něco v tom smyslu, že jednou šla ze schodů a začala padat, ale někdo ji zachránil, že se jí nakonec nic nestalo. Takže říkala, že nějaká nadpřirozená síla ji zachránila. Hlavní ale bylo to, co řekla potom: „Víte, člověk si může přečíst jen kousek takovéto knížky, a to mu může

Na sankirtanu

Šrīla Prabhupāda často mluvil o tom, že je nezbytné vidět projevení Krišny ve všem, co nás obklopuje. Ve skutečnosti se nacházíme v duchovním světě, ale naše hmotné vědomí to zkresluje, a proto svět kolem sebe vnímáme takový, jaký ho chceme vidět. Pokud se o to ale jen trochu pokusíme, můžeme vidět projev Boha v každém jevu, v každém zvuku...

Jednou brzy ráno jeden sankirtan oddaný se smutně sklopenou hlavou vlekl své tělo, na kterém visela taška s knihami, ulicemi rodného města. Měl hroznou náladu, a proto se mu nechťelo nic dělat. Myslel si: „No, to bude dnes sankirtan. Vstal jsem strašně pozdě, na ranní program jsem se zpozdil, nemám dočtenováno. Vedoucí chrámu mě proto dnes naposledy pokáral s tím, že takhle to už dál nejde. Po těchto slovech jsem do sebe už prasádam nedostal. Jaký to bude dnes sankirtan?

Bez ohledu na mé rozpoložení myslí mi dali do ruky tašku s knihami a odvezli mě rozdávat. A já nechci nikoho vidět. Komu tu mám kázat? Všichni jsou to démoni! Jenom mě bez ustání urážejí a vyhánějí. Knihy si brát nechťejí a naslouchat si ničemu nepřejí. Kdyby bylo po mém, všechny tyhle demony a rákšasy bych vzal a...”

V tu chvíli zaslechl píseň, která se linula z blízkého okna: „Kým jsi byl, tím jsi zůstal...”

Překvapením zůstal stát. „Vždyť to je o mně. Opravdu, co se ve mně změnilo za tu dobu, co jsem v chrámu? V podstatě jsem v máji úplně stejně, jako jsem byl předtím. Vždyť i ta moje nálada je výsledkem vlivu máji. Možná že všechno není tak špatné, jak se mi to zdá.”

V zamyšlení se dal do pohybu a přešel kolem několika domů. Tu se k němu znovu donesly zvuky písně: „Ty, ty, ty, pouze ty mi můžeš štěstí dát. Bez tebe budu smutnit a strádat. A ty budeš chodit kolem a dívat se s úsměškem, jako bys chtěl vidět můj smutek.”

Oddaný se v rozpacích zastavil. Měl velice soucitnou povahu. A nemohl s klidem přihlížet, jak ostatní trpí. „To-muhle člověku je velice špatně. Zajdu

zachránit život.“ V té chvíli se mi rozjasnilo a mé pochyby se rozptýlily. Velice nadšeně jsem celý zbytek dne rozdával.

To se mi právě velice líbí na rozdávání, že Krišna k nám skrze ty lidi promlouvá. Reaguje na naše rozpoložení vědomí a dává nám tím realizaci a poučení.

Váš služebník

Patita Pāvana dās

za ním a zkusím ho upokojit.“ Zašel do průjezdu, přistoupil ke dveřím, ze kterých se linula hudba, a zazvonil. Dveře se hned otevřely. „Jako by mě už čekali,” pomyslel si.

V chodbě stála postarší žena a přivítavě se usmívala. Podíval se na ni a jejich pohledy se střetly. A píseň zněla dál: „Ty oči proti mně – kaleidoskop ohňů. Ty oči proti mně, pronikavé a mocné. Mé vůli navzdory ty oči proti mně. Tak nás svedl osud, tak nás svedl osud...”

„Tak jste nakonec přišel,” řekla ta žena. „Čekala jsem vás už dávno. Často jsem vás vídala, jak rozdáváte knížky, a jindy jsem vás zase slyšela vysvětlovat, jak jedná Bůh. Ale neměla jsem dost odvahy, abych za vámi šla a poprosila vás, abyste mi vyprávěl o Bohu. A hle, On vyplnil mé tajné přání, když vás za mnou poslal.”

Mluvíli spolu více než dvě hodiny. Přesněji on mluvil a ona velice pozorně naslouchala. Tak vnímavého posluchače na své cestě ještě nikdy předtím nepotkal. Domluvili se, že za ní bude stále chodit, bez ohledu na to, jestli bude na sankirtanu či nikoliv.

Když od ní vyšel, už se nevěkl, jednoduše letěl a zářil jak slunce. A zpíval téměř z plných plic: „Jsi v mém srdci, nocí i dnem. Bez tebe budu smutnit a strádat.”

Lidé, přitahováni jeho neobyčejným vzhledem za ním chodili, mile se usmívali a brali si knihy. A on jim neříkal nic o knihách, on jim jednoduše vyprávěl o Bohu a Jeho činnostech. Jeho nálada se šířila na všechny, kdo se k němu přiblížili, a všichni mu vděčně děkovali za to, co pro lidi dělá.

Večer, když se vrátil do chrámu s prázdnou taškou a vynikající náladě, si vzpomněl na to, co říká Krišna v Bhagavad gítě: „Toto poznání je královskou vědou a jeho uplatňování je nesmírně radostné“ a dále: „Ten, kdo káže Mým oddaným, je mi velice drahý.”

A pochopil, že dnes s ním rozmlouval samotný Krišna a že ho podpořil a pomohl mu.

Laghu Hari dās

Kemerovo, Rusko

ZPÍVAT SE

HARE

Ó Rádho, prosím získej si nitro mého srdce a osvobod mě od zajetí hmotného života

KRIŠNA

Ó Krišno, prosím přitáhni mé srdce k Tobě

HARE

Ó Rádho, prosím ukradni mi srdce svou sladkostí

KRIŠNA

Ó Krišno, prosím očisti mé srdce tím, že mi skrze Tvé oddané dáš poznání, jak Tě uctívat

KRIŠNA

Ó Krišno, prosím učiň mě stálým v oddanosti Tvému jménu, podobě, vlastnostem, zábavám a podobně

KRIŠNA

Ó Krišno, prosím kéž mohu vyvinout chuť pro Tebe

HARE

Ó Rádho, prosím učiň mě kvalifikovaným pro službu Tobě

HARE

Ó Rádho, prosím ukaž mi, jak Ti mám sloužit

HARE

Ó Rádho, prosím řekni mi o Tvých líbezných zábavách s Tvým nejmilovanějším

RÁMA

Ó Rámo, prosím řekni mi o Tvých líbezných zábavách s Tvou nejmilovanější

HARE

Ó Rádho, prosím ukaž mi Tvé zábavy s Tvým nejmilovanějším

RÁMA

Ó Rámo, prosím ukaž mi Tvé zábavy s Tvou nejmilovanější

RÁMA

Ó Rámo, prosím zaměstnej mě v takové službě, jako je vzpomínání na Tvé jméno, podobu, vlastnosti a zábavy

RÁMA

Ó Rámo, prosím učiň mě kvalifikovaným pro službu Tobě tímto způsobem

HARE

Ó Rádho, přijmi mě za vlastního a nalezni ve mně potěšení

HARE

Ó Rádho, prosím uživej si se mnou

SRDCERVOUCÍM NÁŘKEM

Krišna si hraje v překrásném vrindávanském lese ozdoben kravami a gópy.

Gópála-guru Gósvámí měl jednoho důvěrného žáka, Dhjánačandru Gósvámího, který prohloubil nektar meditace o mahá mantře vytažením následující sladké meditace z oceánu šáster.

Šrí Krišna si hraje v chladivé vodě Jamuny nebo ve stínu kadambového stromu v překrásném vrindávanském lese. Je ozdoben (obklopen) kravami a gópy, a je doprovázen Šrí Rádhou. Je velice zručný ve hře na flétnu, při které stojí v okouzlujícím postoji tribhanga, a uděluje milost a vlídnost svým bhaktům.

Svatá jména v sobě skrývají nekonečné vlny významů, líl, a proto také meditací pro oddané, kteří vstoupili do zářícího proudu čistého zpívání. Existuje nespočet písem velkých áčárjů, kteří nám dovolují nahlédnout do jejich vlastních srdcí, a můžeme jen podpořit naše čtenáře, aby je studovali. V konečném smyslu je však zpívání vysoce subjektivní praktikou, kde se naše vlastní pochopení stane světlem vedoucím nás v našem vlastním duchovním pokroku.

Ti, kdo upřímně zpívají svatá jména, si ve svém praktikování poměrně brzy uvědomí, že nemohou dosáhnout pravé Krišna bhakti svým vlastním úsilím. Cokoli, čeho se snaží dosáhnout za použití svých spekulativních schopností, svého poznání nebo jakékoli jiné snahy, nepřinese lásku k Bohu. Co mají dělat?

Když nevidí jinou možnost, tito oddaní naříkají po milosti sádhua a guru a volají hlasitě k Pánu: „Ó Krišno, osvoboditeli padlých duší! Jsem Tvůj věčný služebník. Přesto jsem nějak spadl do tohoto materiálního oceánu, kde jen trpím. Ó Pane, buď milostivý a poskytni mi útočiště v prachu Tvých lotosových nohou.“ V takovou chvíli milostivý Pán umístí tohoto oddaného u svých nohou a nabídne mu útěchu.

Šrí Čaitanja Šikšámrita, šestý dešť, třetí sprška

Tato útěcha je zvláště nabídnuta tou nejmilostivější Pánovou inkarnací jako Šrí Čaitanja Maháprabhu. Následuje velice vhodná modlitba k této inkarnaci nepodmíněné milosti: „Teď přišel věk

Kali. Mí nepřátelé, smysly, velice zesílily. Zářivá cesta čisté oddané služby je zatarasena milióny trnitých keřů. Jsem slabý a rozrušený. Běda! Běda! Kam mám jít? Ó Pane Čaitanjačandro, pokud mi teď nedáš svou milost, co si počít?“

Šrí Čaitanja čandrámrita 6

A v dalším verši z téže knihy čtete: „Běda! Běda! Jak může vytoužená rostlinka čisté oddané služby vyrašit v pustině mého srdce? V mém srdci zbývá jen jedna naděje. Budu hlasitě volat jméno Pána Čaitanji. Pak už nikdy nebudu naříkat.“

Šrí Čaitanja čandrámrita 43

Díky milostivému pohledu Šrí Čaitanji Maháprabhua, který stále můžeme získat i dnes, pokud upřímně voláme po Jeho milosti, nám nebude vznešená úroveň čisté oddanosti, kterou vyhledávají i ty největší duše, příliš vzdálena.

Krišnadása Kavirádža Gósvámí ve své Čaitanja čaritamritě rozebírá potřebu přijmout útočiště u lotosových nohou Pána Čaitanji. Pro naši diskuzi je zvláště poučná pasáž z osmé kapitoly Ádi líly, verše 29 až 31: „Pokud někdo zpívá Pánovo vznešené svaté jméno znovu a znovu, a přesto ještě nevyvinul svou lásku k Nejvyššímu Pánu a v jeho očích se neobjevují slzy, je zjevné, že kvůli přestupkům v jeho zpívání v něm nevyklíčilo semínko Krišnova svatého jména. Zpívá-li však někdo i jen s malou vírou svatá jména Pánů Čaitanji a Nitjánandy, bude velmi brzy očištěn od všech přestupků. Jakmile tedy pak zazpívá Hare Krišna mahá mantru, ucítí extázi lásky k Bohu.“

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákur nám dává jasné vysvětlení těchto tří nejmocnějších pravidel ve své příručce Náma bhadžana: „Se šťastným srdcem by měl člověk přemýšlet o významu a podobě Námy. Také by se měl modlit ke Krišnovi, což ho postupně povede dál na cestě bhadžanu. Pokud to neudělá, promarní mnoho zrození a jeho život povede k rozčarování, jako tomu je u karmích a gjáních. ❀“

JAK SLAVÍ NAROZENINY ODDANÍ KRIŠNY?

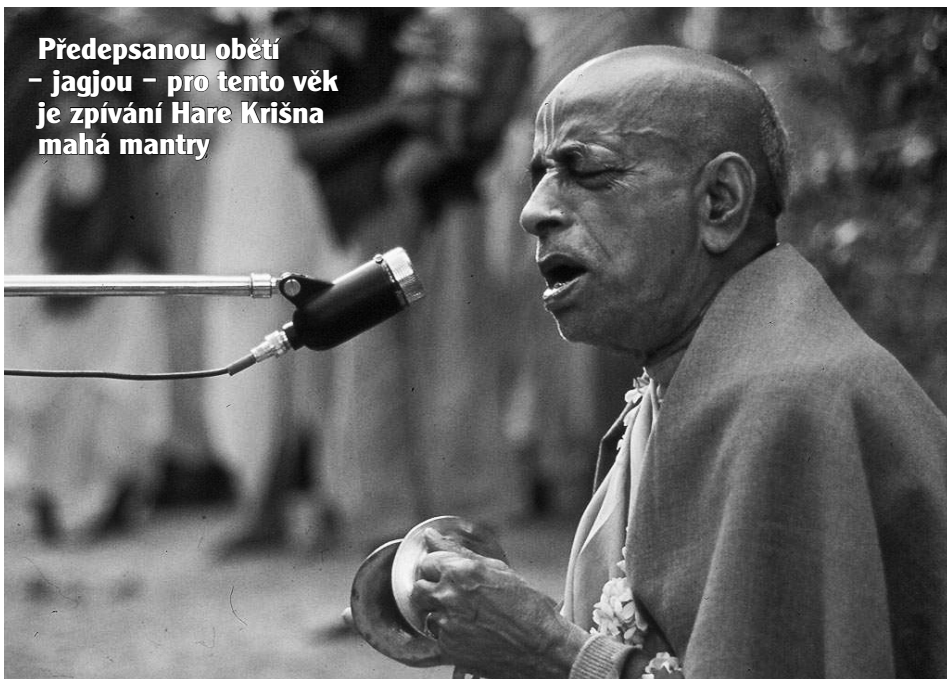
ŽIJEME VE SVĚTĚ, KDE LIDÉ MAJÍ VE ZVYKU SLAVIT SVÉ NAROZENINY A SVÁTKY. VŠICHNI TO ZNÁME – LIDÉ SE SEJDOU A OSLAVENEC JE STŘEDEM POZORNOSTI.

Všichni mu gratulují, dávají dárky a on je na oplátku pohostí jídlem a pitím. Společenská a kulturní úroveň těchto oslav se liší podle úrovně a kvality životního stylu, který lidé žijí. Málokdo si však dokáže představit tyto oslavy bez pití alkoholu, jedné masa a jiných materialistických „zvyklostí“. Jak se k tomu staví oddaní Krišny? Slaví také své narozeniny či svátky?

Ve vaišnavské duchovní tradici slavíme každoročně dny, ve kterých se v tomto světě zjevil Šrí Krišna, Nejvyšší Osobnost Božství, nebo některá z Jeho významných inkarnací. Kromě toho také slavíme narozeniny a dny odchodu významných duchovních učitelů a mistrů. Na každý rok je vypočítán vaišnavský kalendář, ve kterém jsou tyto svátky uvedeny.

K oslavám svých osobních narozenin či svátků se staví jednotliví oddaní různě. Obecně platí a je doporučeno, abychom v den našich narozenin vykonali alespoň jednu z následujících činností (nebo všechny tři současně):

- 1) vykonat oběť (jagja)
- 2) dát milodary (dána)
- 3) podstoupit odříkání (tapah)

Předepsanou obětí – jagjou – pro tento věk je zpívání Hare Krišna mahá mantry

JAGJA

Předepsanou obětí (jagjou) pro tento věk je zpívání Hare Krišna mahá mantry:

*Hare Krišna Hare Krišna
Krišna Krišna Hare Hare
Hare Ráma Hare Ráma
Ráma Ráma Hare Hare*

Zpívání Hare Krišna mahá mantry je příznivé pro všechny, přináší klid a mír do našich životů i do celé společnosti.

Zduchovnělému jídlu se říká „prasádam“, což doslova znamená „milost“

DÁNA

Nejlepším darem či milodarem (dána), který někomu můžeme dát, je taková věc, která obdarovanému pomůže v duchovním životě. Oddaní Krišny jsou známí tím, že nabízejí jako milodar jídlo, které bylo nejdříve s láskou a oddaností obětováno Šrí Krišnovi. Tomuto zduchovnělému jídlu se říká „prasádam“, což doslova znamená „milost“. Kromě jídla také nabízíme a šíříme duchovní literaturu.

TAPAH

Oddaní Krišny nepodstupují uměle žádná strohá odříkání či askezi. Náš životní styl se může jevit jako „asketický“, ale ve skutečnosti je založen na principech a zásadách odpovídajících normálnímu zdravému životnímu stylu. Zahrnuje čtyři zásady:

- 1) žádné jedení masa, ryb a vajec
- 2) žádné omamné látky (alkohol, drogy, cigarety...)
- 3) žádný hazard
- 4) žádný nedovolený sex (pohlavní styk je vyhrazen pro řádný manželský život za účelem zplodění dětí)

Za skutečnou askezi (tapah) považujeme snahu šířit duchovní poznání a hodnoty v dnešní bezbožné materialistické civilizaci. Díky současným materialistickým smýšlejícím vůdcům se lidé snaží vytvořit

ADŽÁMILOVA LÍTOST

„království Boha bez Boha“. Tato snaha však nikomu nepřináší skutečné štěstí a blaho, jak můžeme názorně vidět v dnešní době.

Zpátky však k tématu. Jak tedy vypadá oslava narozenin oddaného Krišny? Dle výše zmíněných principů slavíme narozeniny následovně:

Sejdeme se s přáteli, dalšími oddanými Krišny, rodinou, známými atd. a společně radostně zpíváme Hare Krišna mahá mantru za doprovodu hudebních nástrojů. Někdy chodíme zpívat i ven, na ulici, do parku... – jagja.

Uvaříme a s láskou obětujeme Krišnovi lahodnou vegetariánskou hostinu, kterou poté nabízíme všem přítomným – dána.

Askeze – tapah – je automaticky zahrnuta ve dvou výše uvedených bodech, kdy musíme sami všechno připravit, zorganizovat, nakoupit, uvařit a poté umýt nádobí a uklidit :-).

Dávání dáreků k tomu také patří. Dávat dary a přijímat dary je jedna z láskyplných výměn, kterou si oddaní Krišny prokazují.

V tomto duchu můžeme slavit narozeniny nejen dospělých, ale uspořádat i různé dětské narozeninové párty apod.

Důležité je pochopit a uvědomit si zásadní rozdíl duchovních oslav oproti materialistickým – během materialistických oslav jsme středem my a očekáváme, že všichni nás budou oslavovat, obdarovávat a velebit, kdežto při duchovních oslavách je středem Krišna a vše se dělá pro Jeho potěšení.

Proto je důležité nepovažovat se za střed pozornosti, ale spíše zaujmout služebnický postoj a snažit se potěšit a jednat pro blaho druhých. A tento postoj bychom měli mít nejen během narozenin, ale i v průběhu celého života.

„Činů, jako je konání obětí, dávání milodarů a podstupování askeze, se nikdo nemá zříkat — jsou nezbytné. Oběti, milodary a askeze jsou očištné i pro velké duše.“

Bhagavad gítá, taková jaká je 18.5. ❀

Šukadéva Gósvámí pokračoval: „Když Adžámil vyslechl rozhovor mezi Jama-dúty a Višnudúty, pochopil náboženské zásady, které jsou ovlivněny třemi kvalitami hmotné přírody. O těchto zásadách hovoří tři Védy.

Také porozuměl transcendentálním náboženským zásadám, které jsou nad kvalitami hmotné přírody a týkají se vztahu mezi živou bytostí a Nejvyšší Osobností Božství.

Adžámil navíc vyslechl opěvování jména, slávy, vlastností a zábav Nejvyšší Osobnosti Božství. Tak se z něho stal čistý oddaný. Vzpomněl si na své minulé hříšné činnosti a litoval, že se jich dopustil.“

Adžámil řekl: „Jak nízko jsem se ocitl, když jsem sloužil svým smyslům. Poklesl jsem z postavení náležitě kvalifikovaného bráhmany a počal jsem děti v lůně prostitutky. Jsem hoden zavržení! Jednal jsem tak hříšně, že jsem zničil celou rodinnou tradici. Opustil jsem svou ctnostnou a krásnou mladou ženu, abych mohl mít pohlavní styk s nízkou prostitutkou, která byla zvyklá pít alkohol. Jak odsouzeníhodné! Můj otec a matka byli staří a neměli nikoho, kdo by se o ně staral. Protože jsem se o ně nezajímal, měli velice těžký život. Opustil jsem je jako nevděčný člověk nižší třídy.

Nyní je jasné, že za takové činy musí být hříšník, jako jsem já, uvržen do pekelných podmínek určených pro ty, kdo porušili náboženské zásady, a musí zakoušet nesnesitelná utrpení.

Byl to pouhý sen, nebo skutečnost? Viděl jsem hrozné bytosti s provazy v rukou, jak mě chtějí spoutat a odvést pryč. Kam odešly? A kam odešly ty vysvobozené bytosti nesmírné krásy, které mě zachránily před peklem?

Jsem zajisté nejodpornější a nejnešťastnější, protože jsem se potopil do oceánu hříšných činností. Zásluhou svých předešlých duchovních činností jsem však mohl vidět tyto čtyři vznešené osobnosti, které přišly, aby mě zachránily. Díky jejich návštěvě se cítím nesmírně šťastný.

Kdyby nebylo mé dřívější oddané služby, jak bych nyní mohl já, nejspinavější člověk, který si vydržoval prostitutku, dostat v okamžiku smrti svaté jméno Nárájana?“

Adžámila pokračoval: „Jsem nestydatý podvodník, který zničil svou bráhman-skou kulturu. Jsem zosobněný hřích. Kde jsem já ve srovnání s dokonale příznivým zpíváním svatého jména Pána Nárájana?

Jsem takový hříšník, ale když jsem teď dostal tuto příležitost, musím zcela ovládnout svou mysl, život a smysly a stále se zaměstnávat oddanou službou, abych znovu nepoklesl do hluboké temnoty a nevědomosti hmotného života.

Jelikož se živá bytost ztotožňuje s tělem, podléhá touhám po smyslovém požitku, a proto vykonává mnoho různých zbožných a bezbožných činností. By vytvářel hmotná pouta. Nyní se vyprostím z těchto pout, které vytvořila iluzorní energie Nejvyšší Osobnosti Božství v podobě ženy. Jakožto nanejvýš pokleslá duše jsem padl za obětí iluzorní energii a stal se tančícím psem vedeným ženskou rukou. Nyní se vzdám všech chtivých tužeb a osvobodím se od této iluze. Stanu se milostivým přítelem a dobrodincem všech živých bytostí a vždy budu pohroužený ve vědomí Krišny.

Jen díky tomu, že jsem ve společnosti oddaných zpíval svaté jméno Pána, se mé srdce nyní očištuje. Již proto nepodlehnu iluzorním svodům hmotného smyslového požitku. Nyní jsem se upnul na Absolutní Pravdu a nebudu se již ztotožňovat s tělem. Vzdám se iluzorních pojetí „já“ a „moje“ a soustředím mysl na lotosové nohy Krišny.

Díky chvilkovému styku s oddanými (Višnudúty) se Adžámila s odhodláním odpoutal od hmotného pojetí života. Takto zbaven všech hmotných pout se ihned vydal do Hardváru.

V Hardváru se Adžámila uchýlil do chrámu Višnu, kde praktikoval bhakti jógu. Ovládl své smysly a mysl zcela zaměřil na službu Pánu.

Šrímad Bhágavatam 6.2.24-40 ❀

Výzvy vědě a náboženství

– dokončení

Zážitky blízké smrti (NDE)

NDE poskytují další příklad empirických důkazů týkajících se možného přežití vědomého já po smrti. NDE jsou obecně hlášeny v souvislosti se život ohrožujícími fyzickými traumaty, např. srdeční infarkty, ale také se podobají spontánním, tzv. mystickým vizím lidí v normálním zdravotním stavu. Kromě toho se šamani, jógíni a mystici v mnoha tradicích záměrně snaží oddělit vnímající já od těla a cestovat v mimořádném stavu.

Typické NDE zahrnují autoskopickou a transcendentální fázi. V autoskopické fázi subjekt vidí své tělo z vnějšku. V této fázi si osoba může pamatovat, že viděla věci, které by měly být neviditelné fyzickým očím těla, a to může být interpretováno jako důkaz neobvyklého stavu vědomí.

V transcendentální fázi subjekt často popisuje vstup do jiného světa, typicky se vyznačujícího zářivým světlem, krásnou scénérií a vjemem univerzálního poznání. Subjekt se může setkat s jinými osobami, od zářivých náboženských osobností po zesnulé příbuzné.

Lidé popisující NDE často vypadají, že je tato zkušenost proměnila pozitivním duchovním způsobem. Je zřejmé, že tyto zkušenosti jsou velmi důležité pro naše pochopení náboženství. Na jedné straně se může zdát, že NDE ověřují náboženské tradice. Na druhé straně lze argumentovat, že náboženské tradice byly silně ovlivněny tímto druhem zkušenosti, bez ohledu na to, co je její příčinou.

V devatenáctém století psycholog William James provedl studii náboženské zkušenosti, která ho dovedla k přesvědčení, že náš bezprostřední svět vjemů a fyzikálních zákonů je součástí rozsáhlejší reality. Předpokládal, že „svět našeho současného vědomí je pouze jeden z mnoha existujících světů vědomí a že tyto jiné světy musí obsahovat zkušenosti, které mají význam i pro náš život, a že i když jejich zkušenosti a zkušenosti tohoto světa zůstávají oddělené, přesto se obě v určitých bodech spojují a jsou ovlivněny vyššími energiemi.“

Důkazy NDE ukazují, že se máme hodně co učit o těchto možných kontaktech s jinými světy. Satwant Pasricha a Ian Stevenson například publikovali zprávu o šestnácti zážitcích blízkých smrti z Indie. V těchto případech subjekt obvykle popisuje, že byl odnesen ze svého lůžka hrozivě vypadajícími osobami, které jej

přenesly do přítomnosti soudce. Soudce pak kárá únosce subjektu a říká: „Proč jste přivedli nesprávného člověka? Vezměte ho zpátky!“ Osoba je pak vrácena do svého domova, kde se probudí, a nese fyzické stopy, které odpovídají její nepozemské zkušenosti.

Tyto indické případy zdánlivě následují odlišný vzorec od NDE hlášených na Západě a někdo by mohl být v pokušení učinit závěr, že všechny tyto zkušenosti jsou kulturně podmíněné fantazie. Pasricha a Stevenson poznamenávají, že jejich indické subjekty přirozeně ztotožnily své únosce s Jamadúty klasického hinduismu. Také však poukazují na to, že tyto zkušenosti mohou být skutečné a že lidé v různých společnostech mohou být vystaveni různým druhům zkušenosti na hranici života a smrti.

Mimořádné události

Náboženské tradice v Indii i na Západě jsou plné příběhů o neobyčejných setkáních lidí a různých druhů bytostí, od anđělů, polobohů a avatárů po demony a zlé

Pojetí Boha jako historického hráče v židovsko-křesťanské tradici (Jehova) a ve vaišnavské tradici (Křišna) však závisí na pravdivosti mimořádných příběhů. Pokud bychom degradovali všechny tyto příběhy na fantazii a mýty, pak by se role Boha v těchto tradicích radikálně změnila.

Jak ale víme, že mimořádné události a bytosti jsou neskutečné? Většina z nás prochází životem, aniž by se s takovými věcmi setkala, a při hodnocení událostí nacházejících se mimo tuto zkušenost je přirozené provádět extrapolaci z vlastní zkušenosti. Známé fyzikální zákony však mnoho hlášených mimořádných událostí zdánlivě vylučují.

Podíváme-li se ale na dostupné empirické důkazy, nalezneme mnohé mimořádné události hlášené v dnešní době obyčejnými lidmi. Vezměme si například notoricky známé únosy do UFO, kdy lidé tvrdí, že byli uneseni zvláště vypadajícími humanoidními bytostmi, které je podrobily zjevným lékařským postupům. Vzhledem

Pokud bychom degradovali všechny příběhy o Bohu na fantazii a mýty, pak by se Jeho role radikálně změnila

duchy. Dnes je samozřejmě obvyklé tyto příběhy přisuzovat mytologické stránce náboženství, protože víme, že takové bytosti neexistují. Na té nejbenevolentnější úrovni máme sklon se domnívat, že tyto příběhy mohou být vytvořeny za účelem předání morálních a duchovních poučení společenství naivních věřících, kteří mají rádi báchorky.

k tomu, že tyto zkušenosti uvádějí tisíce lidí, představují významný společenský jev, který vyžaduje vysvětlení.

První vysvětlení, které přijde na mysl, je, že tito lidé jsou blázni. Některé psychologické studie však ukázaly, že duševní nerovnováha jev únosů nevysvětluje. Například psycholog Nicholas Spanos a jeho kolegové na Carleton University v Kanadě

publikovali studii v The Journal of Abnormal Psychology, která ukazuje, že skóre lidí unesených do UFO při testech psychického zdraví byla stejně vysoká či vyšší než u členů srovnávacích skupin.

John Mack, profesor psychiatrie na Harvard Medical School, publikoval studii o únosech cizími bytostmi, ve které tvrdí, že tyto zkušenosti jsou v jistém smyslu skutečné. Poznává: „Vzít na vědomí, že vesmír (nebo vesmíry) obsahuje bytosti, které pronikají do našeho světa a ovlivňují nás tak mocně, jak cizí bytosti zdánlivě dovedou, by vyžadovalo rozšíření našich představ o skutečnosti, které příliš radikálně ohrožuje západní vědeckou a filozofickou ideologii.“ Mack stojí v čele akademické výzkumné skupiny s názvem Program pro výzkum mimořádných zážitků, která diskutovala únosy cizími bytostmi v recenzovaných psychologických časopisech jako Psychological Inquiry.

Jev únosů cizími bytostmi je zřetelně obtížné vysvětlit, ať je jeho pravá povaha jakákoliv. Je také důležitý k pochopení náboženství. Pokud pečlivě porovnáme současné zážitky týkající se UFO s mystickými zážitky v různých náboženských tradicích, nalezneme kontinuum vyznačující se jak společnými rysy, tak významnými rozdíly.

Podobnosti zahrnují popisovaný sklon cizích bytostí telepaticky komunikovat, pohybovat se pomocí levitace, procházet pevnou hmotou a záhadně se objevovat a mizet, často spolu s nevysvětlitelnými světelnými zářemi. Tyto a další popisované schopnosti odpovídají mystickým siddhi z Purán a charismatickým křesťanům v římskokatolické tradici. Zdá se, že mimořádná setkání mají sklon držet se vzorců, které se opakovaně objevují po celém světě, a to i přesto, že porušují normy běžné zkušenosti. To naznačuje, že za těmito zážitky leží společné kauzální faktory.

Rozdíly se týkají zejména totožnosti popisovaných bytostí. Bytosti z UFO samy nehrají žádnou roli v hlavních náboženských tradicích, ačkoliv mohou poskytovat

Buňka je přesný molekulární stroj mnohem složitější než nejpokročilejší počítače

jistě spojitosti s klasickou křesťanskou demologií. Andělé, dévové a svaté bytosti z jedné tradice se liší od těch z jiné, i když někdy je zde patrný překryv.

To vyvolává mnoho otázek. Jsou mimořádné zážitky jednoduše vytvářeny v mysli v závislosti na kulturním podmínění? Nebo jsou systémy víry v rámci různých kultur podmíněny vlivem nebo vlivy odpovědnými za nevšední zážitky?

Jednou z možných odpovědí je, že ve vesmíru existuje božský řídicí systém, který udržuje správné rozdělení na různá náboženství, zatímco toleruje částečně nezávislé skupiny, které sledují své vlastní cíle. Okamžitě se nám vybavují andělé a démoni tradičního křesťanství.

Bhágavata Purána (Šrímad Bhágavatam 11.14.5-7) výslovně poukazuje na systém, který poskytuje prostor mnoha náboženstvím. Uvádí: „Představitelé všech vesmírných druhů se spolu se svými vůdci narodili s různými povahami a touhami, jež vznikly ze tří kvalit hmotné přírody. Kvůli různým charakteristikám živých bytostí ve vesmíru proto existuje velké množství védských obřadů, manter a odměn.“ Tento výrok uvádí velmi obecný význam slova „védský“, které zde zdánlivě zahrnuje všechna náboženství ve vesmíru.

Vypadá-li myšlenka univerzálního systému bytostí jako příliš extravagantní, můžeme zvážit možnost vysvětlit různé mimořádné zážitky jako interně vytvářené halucinace. Co je však halucinace?

Psycholog dr. Raymond Moody publikoval studii, ve které se duševně zdraví lidé snažili získat vize zesnulých příbuzných hleděním do zrcadla za pečlivě sledovaných podmínek. Projekt byl inspirován rozsáhlými tradicemi týkajícími se vizí vyvolaných hleděním do krystalů, zrcadel, vody a dalších reflexních povrchů. Moody oznámil, že v některých případech měli lidé velmi živé vize, ve kterých obvykle zesnulý příbuzný zdánlivě vystoupil ze zrcadla v pevné, trojrozměrné podobě a zapojil se do delší konverzace. Halucinace? Možná, ale máme se hodně co učit o tom, co halucinace skutečně jsou a co je způsobuje.

Vaišnavský příběh Duhkhího Krišny dáse ukazuje, jak mohou být vize přínosem náboženské tradici. Velmi stručně řečeno, příběh vypráví, jak Duhkhí Krišna dása našel při zametání posvátné oblasti ve Vrindávanu, Krišnově tradičním rodišti v Indii, zlatý nákotníček. Schoval jej u sebe, ale později potkal starou ženu, která o něj požádala a tvrdila, že jej ztratila její dcera. Po nějaké době strávené rozhovorem stará žena zjevila svou krásnou podobu Lality, jedné z gopí sloužících Krišnově věčné společnosti Rádharáni. Poté, co jí Duhkhí Krišna dása nákotníček, který se ukázal

být Rádháráni, dal, Lalita záhadně zmizela. Později guru Duhkhího Krišny dáse vyslechl tento příběh se skepsí a ve snaze ho přesvědčit se Duhkhí Krišna dása znovu setkal s Lalitou. Tentokrát se s ní však setkal vstupem do jejího světa prostřednictvím meditace.

Příběhy tohoto druhu hrají významnou roli v mnoha náboženských tradicích. Z vědeckého hlediska máme před sebou dlouhou cestu, než jim budeme moci začít rozumět.

Fosilní záznam

Nyní přejdeme od diskuse současných jevů k historickým vědám jako geologie a evoluční biologie. Právě zde došlo k některým z největších konfliktů mezi vědou a náboženstvím.

Na počátku devatenáctého století rozvíjející se geologie začala odhalovat velmi podivný obraz historie života na Zemi. Ve své současné podobě příběh začíná vznikem Země před asi 4,5 miliardami let. Po méně než miliardě let se objevil život v podobě bakterií a řas. Tento stav trval až do doby asi před 500 až 600 milióny lety, doby výskytu zvláštních forem života mořských, jako jsou ediakarská fauna a tvorové z Burgesských břidlic. Široká škála známějších mořských tvorů se objevila v následujícím období zvaném kambrium a život se začal rozšiřovat na pevnou zemi v devonu, před asi 400 milióny let. Následoval věk karbonických uhelných močálů, věk raných plazů a pak asi 150 miliónů let dinosaurů. Poté, co dinosauri záhadně vymřeli, zavládl na 65 miliónů let věk savců až do současnosti. Lidé moderního typu se objevili na samém konci tohoto období, před maximálně 100 000 lety.

Pokud jsem si vědom, tento příběh není výslovně uveden v posvátných knihách žádného náboženství. Někteří křesťanští kreacionisté jej zcela popírají a obhajují mladou Zemi na základě mojíškovské chronologie, která se datuje stvořením Země do doby před asi 6 000 až 10 000 lety. Ostatní kreacionisté raději smiřují Bibli s geologií tím, že vykládají dny stvoření v Genezi jako dlouhé věky. A někteří navrhuji existenci ras lidí nebo pololidů, které předcházely nedávnému objevení se Adama a Evy.

V hinduismu nesmírná velikost geologických období nepředstavuje problém. Hinduistická chronologie, jak je definována v Puránách, je založena na několika hlavních časových intervalech podobných geologickým. Jedná se o divja jugu o 4 320 000 letech, manvantaru o přibližně 307 000 000 letech a kalpu o 4 320 000 000 letech. Astronom Carl Sagan poznamenal: „Hinduistické náboženství je jediným z největších světových náboženství..., ve

kterém časová měřítká odpovídají, nepochybně náhodou, těm z moderní vědecké kosmologie.“

Ale ať je tato podobnost náhodná nebo ne, hinduistický popis toho, co se stalo v minulosti, se od geologického příběhu zcela liší. Týká se téměř výhradně činnosti nadlidských bytostí, které samy žijí milióny a stovky miliónů let. Vypadá to, že puránské příběhy sotva odkazují na Zemi, jak ji známe, a je dobře možné, že měly odkazovat na vyšší, nebeskou říši.

Darwinova teorie

Vědci vykládají fosilní záznam jako historii postupného vývoje života podle neodarwinistické evoluční teorie. Budu ji zkráceně označovat jako Darwinovu teorii, ale ve skutečnosti byla vyvinuta po druhé světové válce jako syntéza mendelovské genetiky a původních Darwinových představ.

Darwinova teorie je založena výhradně na zákonech fyziky a na slepé náhodě. Podle slov darwinistického teoretika Richarda Dawkinse přisuzuje původ živých druhů „slepému hodináři“ zcela postrádajícímu inteligenci, prozíravost nebo záměr. Z tohoto důvodu byla tvrdě odmítnuta mnoha konzervativními křesťany, kteří považují život za stvořený pomocí Boží prozřetelnosti.

Jiné křesťanské skupiny, jako římští katolíci a liberální protestanti, však prohlašují, že nemají žádné potíže vidět Darwinovu evoluci jako Boží metodu tvoření. Někteří říkají, že Bůh je přísný darwinista, který prostě zůstal stát transcendentálně stranou a nechal evoluci vytvořit věřící v plnosti času. Ostatní navrhuji kompromis v podobě řízené evoluce, při níž Bůh jemně postrkuje darwinistický proces požadovaným směrem. To věda hlavního proudu samozřejmě nepřijímá.

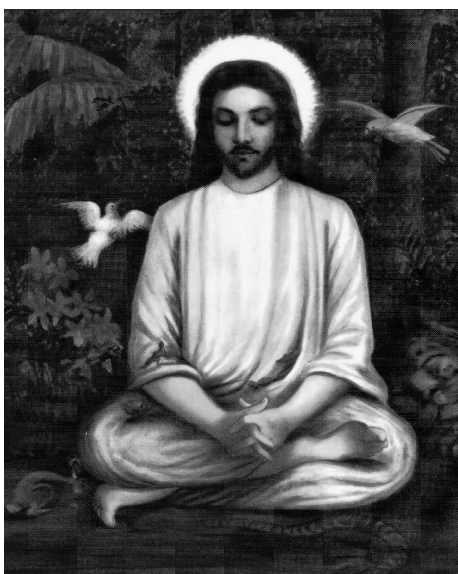
V zásadě neexistuje žádný důvod, proč by darwinistická evoluce nemohla být Boží metodou tvoření druhů. V praxi však proti tomu sama evoluční teorie vytváří překážky. Ze všech dnešních vědeckých teorií je neodarwinistická evoluční teorie možná nejsnadněji kritizovatelná z teoretického vědeckého hlediska.

Od samého počátku nebyla Darwinova teorie schopna podrobně vysvětlit, jak vznikají složité orgány jako mozky nebo oči. Hlavní myšlenkou je, že se orgány rozvíjejí řadou nepatrných kroků. Například oko prý začíná jako skvrna citlivá na světlo. Ta se změní v jamku, a tím rozvíjí směrovou citlivost pomocí stínování. Jamka se uzavře, aby vytvořila dírkovou komoru, a pak průsvitná kůže vytvoří hrubé čočky, které shromažďují a soustřeďují světlo. Postupně jsou přidávány funkce a vylepšení, dokud nemáme oko orla.

Problém spočívá v tom, že toto je pouhý příběh, který máme přijmout na základě víry. Nelze jej ověřit, tak jako ověřujeme Newtonovu teorii výpočtem planetární oběžné dráhy a poté pozorováním, že planeta dráhu skutečně následuje. Oko je prostě příliš složité, a čím více je studujeme, tím složitější zjišťujeme, že je.

S nedávným vývojem biochemie se úkol vysvětlit původ složitých orgánů a funkcí stal ještě více skličujícím. V Darwinově době se živá buňka zdála být jednoduchým obalem chemikálií. Nyní je vidět, že je to vysoce přesný molekulární stroj mnohem složitější než naše nejpokročilejší počítače.

Biochemik Michael Behe (který není kreacionista) vydal knihu, v níž argumentuje, že závěry biochemie jsou Darwinovou teorií velmi obtížně vysvětlitelné.

Poukazuje na to, že i když se vědci zajímají o původ biomolekulárních systémů, v odborné literatuře nebylo zveřejněno nic, co se opravdu vypořádává s tím, jak by měla evoluce na molekulární úrovni probíhat. Tato absence publikovaných prací ukazuje na absenci vědeckých představ o molekulární evoluci.

Samozřejmě lze argumentovat, že vágní evoluční příběhy by měly být přijaty, pokud nemohou být přesvědčivě vyvráceny. Darwinovskou evoluci lze prokázat jako funkční v mnoha jednoduchých případech. Je v souladu s pevně stanovenými teoriemi fyziky a brání tyto teorie před útokem nadpřirozených doktrín o stvoření.

Jádrum věci je toto: Funguje vše v přírodě přesně podle neosobních matematic-

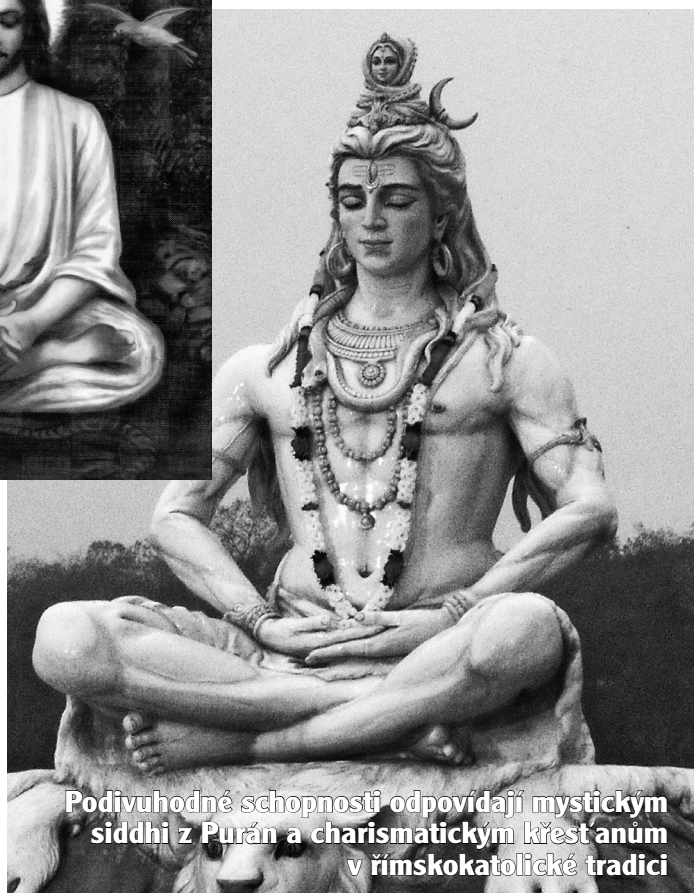
kých zákonů, nebo existuje rozhraní mezi duchem a hmotou? Pokud existuje, mohou být nedostatky Darwinovy teorie nakonec překonány tím, že se do přírody znovu zavvedou účel a inteligentní design.

Závěry

Přestože tradice osobního teismu duch moderní vědy vylučuje, nejsou přesvědčivě vyvráceny stále se vyvíjejícími teoriemi fyziky.

Dokonce i některé z mimořádných jevů spojených s teistickými učením mohou být nakonec potvrzeny, až se fyzikální a biologické vědy vyrovnají s komplikovanými formami lidské zkušenosti. To může poskytnout klíč pochopení toho, jak hmota interaguje s vědomím.

Tento vývoj může trvat dlouho. V současné době je naše nevědomost ohromující, ale to je nadějně znamení, neboť rozšíření poznání také rozšiřuje hranici mezi známým a neznámým. Hlavní nebezpečí,

Podivuhodné schopnosti odpovídají mystickým siddhi z Purán a charismatickým křesťanům v římskokatolické tradici

jemůž bychom se měli vyhnout, je bránit pokroku v poznání předčasným předkládáním konečných závěrů, ať ze strany vědeckého racionalismu, nebo ze strany náboženského dogmatismu.

Sadápúta dása (Richard L. Thompson) získal titul PhD. v matematice na Cornellově univerzitě. Je autorem několika knih, z nichž poslední je Mysteries of the Sacred Universe (Tajemství posvátného vesmíru). ☸

Vzácný host

V měsíci listopadu navštívil českou játru Dánavír Gósvámí, který přijel oslavit se svými žáky svou Vjása púdžu jako už tradičně do moravského Lutotína. Během tohoto setkání získal 1. zasvěcení bhakta Lukáš Žíroš, který se teď jmenuje Lóka Guru dás. Bráhmanské zasvěcení obdržel Dévaka dás, který je výraznou oporou při uctívání Šrí Šrí Nitái Navadvípačandry.

Dánavír Gósvámí také zavítal do všech středisek včetně chrámu v Lužcích a především byl hlavním hostem indických festivalů, které proběhly 18. a 21. listopadu v Plzni a v Praze. Na nich se na 400 návštěvníků těchto festivalů mohlo alespoň na pár desítek minut připojit k blaženému procesu oddané služby.

Dotisk 4. zpěvu Šrímad Bhágavatamu

Opět je k mání dosud rozebraný 1. a 2. díl 4. zpěvu, kterým si mohou ti, na které se nedostalo, doplnit svůj set Šrímad Bhágavatamu. Objednávejte v redakci časopisu.

Světlá stránka

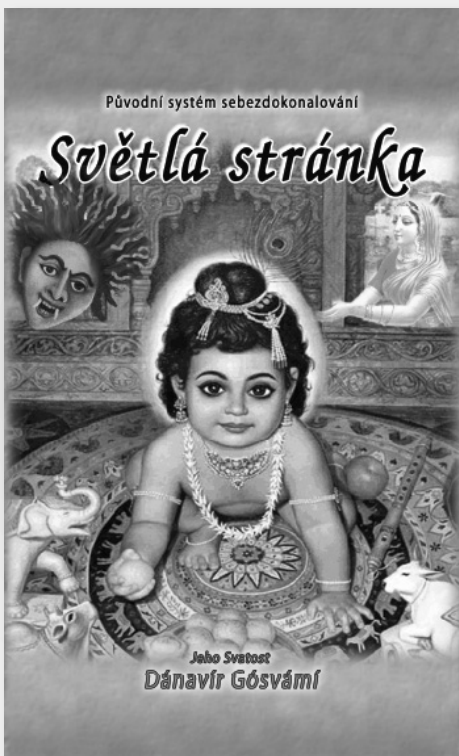
Fascinující kniha Dánavíra Gósvámího Světlá stránka vychází konečně v češtině (i slovenštině). Tento soubor rad a zamýšlení nad tématem sebezlepšení a pozitivního pohledu na svět z čistě Krišny si vědomé perspektivy jistě obohatí vaši knihovnu. Knihu si, spolu se Sborníkem přednášek z autorovy Vjása púdži 2013, můžete objednat u Lakšmípatihó dáse na telefonu 603 493 609.

Sankírtanové festivaly

Již nyní můžete meditovat o festivalech na závěr Prabhupádova maratónu, zapamatovat si ty nejúžasnější příběhy a přijet se s nimi podělit do chrámu v Lužcích, kde se někdy po Štědrém dnu (datum upřesníme – sledujte naše webové stránky) sejdem a obětujeme maratónové výsledky Šrílovi Prabhupádovi a Božstvům. Doufá-

me, že nás i letos jako tradičně poctí svou vzácnou přítomností místní GBC Bhaktivaibhava Svámí.

Evropský sankírtanový mítink pak jako obvykle proběhne na německé farmě New Simhachalam od 31.12. do 3.1. ve společnosti mimo jiných Kadambý Kánany Svámího, Krišna Kšétry Svámího a Tapase prabhua.

Dětské jagji

Obřady dávání jména, přijímání prvního obilí a vybírání předmětu absolvovali dva malí chlapci – bhakta Bhíma Goura, syn Vasudévy Nandany dáse a Pávaní déví dásí, žáků Dánavíra Gósvámího, a bhakta Rámánudža, syn Prémadatty dáse a Padjávalí déví dásí, žáků Bhakti Vikáše Svámího a Kadambý Kánany Svámího.

Knězem obou obřadů, z nichž jeden probíhal před Božstvy Šrí Šrí Nitái Navad-

vípačandra a druhý na farmě Krišnův dvůr, byl Vidjágati dás.

V prvním případě Bhíma Goura bez váhání vyrazil ke Šrímad Bhágavatamu a v druhém případě si Rámánudža vybral rýži, díky čemuž se bude těšit pevnému zdraví.

Rodičům i jejich dětem přejeme vše jen to nejlepší!

Vaišnavská tiskátka

Pro nejmladší generaci vaišnavů nechali vyrobit Ačjuta Gótra dás se svojí dobrou ženou Tungávidjou tiskátka s motivy Krišny, Džagannátha, slona, telátka či opičky. Grafickou podobu jim dala Ánanda Kandiní déví dásí. Tiskátka si můžete objednat na telefonu 736 184 514.

Rozdávání prasádam ve Vysokém Újezdu

V neděli 10.11. večer se ve Vysokém Újezdu konal lampiónový průvod pro děti, na jehož konci hledaly děti ukrytý poklad. Ten našly na návisi ve staré truhle, ve které byly pytlíky se sladkostmi obsahující mimo jiné i celkem 400 prasádam perníčků, které připravila Hládiní Šakti déví dásí. Rozdávání prasádam kí džaj!

Vidjágati dás

Oslava 50. výročí založení ISKCONu

Milí oddaní a přátelé Krišny, milí čtenáři časopisu Náma Hatta,

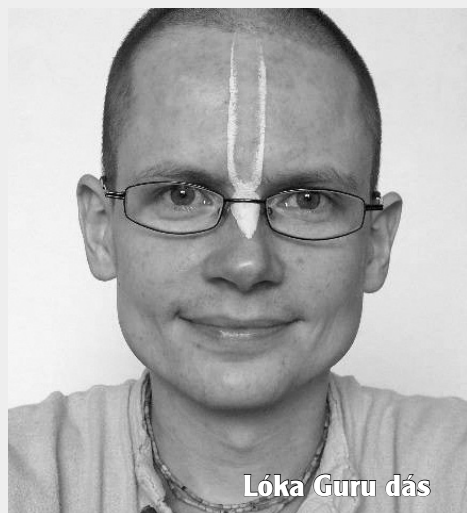
v roce 2016 oslaví ISKCON své 50. narozeniny a v Česku 25 let porevolučního působení v této zemi. Za tu dobu se zde rozvinulo mnoho projektů důležitých pro šíření mise Pána Čaitanji Maháprabhua a Prabhupádův ISKCON.

Jelikož oddaní i náš GBC vidí jako důležité tuto etapu rozvoje ISKCONu v Česku zaznamenat, ujal jsem se s jejich pozhnaním služby sbírání materiálů a přípravy knihy o historii hnutí u nás, momentálně z doby předrevoluční, což bude první publikace. Další bude obsahovat události let devadesátých a další po roce 2000.

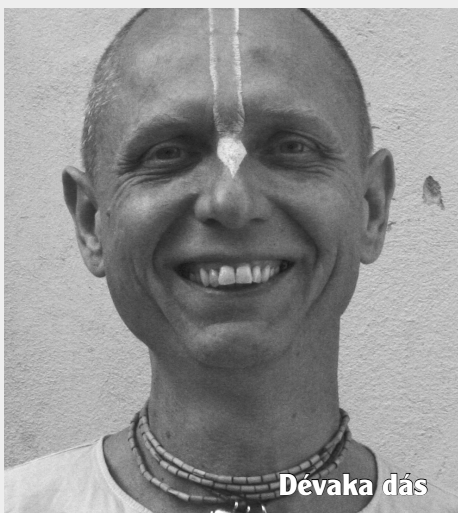
Při tom vyšla najevo i důležitost archivace veškerých materiálů spojených s hnutím Hare Krišna v této zemi. Kála neboli časový faktor neúprosně působí, pamětníci stárnou a musí si hodně namáhat svou paměť, aby popsali tehdejší události. Dobové materiály řádnou...

Proto bych chtěl přednést prosbu o pomoc při sbírání jakýchkoliv materiálů, týkajících se hnutí Hare Krišna v České republice (samozřejmě i v Československu).

Cílem této archivace by bylo jednak použití pro zmapování činnosti hnutí jako podklad pro další publikaci a do budoucna i vytvoření fyzického prostoru – zřejmě

Lóka Guru dás

Dévaka dás

v Praze, kde by byly tyto materiály vystaveny pro studijní účely oddaných i odborné veřejnosti.

Takže jak na to?

Nejlépe samozřejmě je mít daný materiál ve fyzické podobě. Vedle knih jsou to hlavně pozvánky do středisek, letáky, plakáty na různé naše akce, propagační materiály, články z novin a časopisů, pořady z televize či rozhlasu, fotografie, diapozitivy, časopisy, zpravodaje, atd...

Pokud však není možné materiál získat fyzicky, pokuste se prosím pořídit alespoň kvalitní kopii v elektronické podobě.

Džalángí Mátádží již archivovala časopisy Náma Hatta i v elektronické podobě. Prabhupádovy knihy vydané v Česku již také z větší části máme, ale pokud víte o nějakém exempláři z devadesátých let, přijde vhod.

Jelikož máme i hodně diapozitivů z devadesátých let, nutně potřebujeme někoho, kdo by je byl schopen kvalitně skenovat do digitální podoby !!!

Pokud budete mít svou trošku do mlýna, kontaktujte mne prosím na mail:

archiv.hkcz@seznam.cz

Chtěl bych na závěr touto cestou poděkovat oddaným, kteří již milostivě přispěli velmi vzácnými tituly do sbírky archivu. Jsou to Lómančita dás, Vidjágati dás, Álalanáth dás a Madhusúdan dás a také Jadukuléšvarovi dásovi a Džalángí déví dásí za významnou pomoc při digitalizaci materiálů.

Hare Krišna.

Váš služebník Ašvahari dása

Moje princezny

Novou knihu příběhů pro děti plné princezen z dávných časů s překrásnými ilustracemi Ánandy Kandini déví dásí si můžete objednat na telefonu 605 700 874.

Nový ročník Náma Hatty

Před námi je 19. ročník časopisu pro české oddané, dvouměsíčníku Náma Hatta. Milostí Šrí Krišny, Šríly Prabhupády a našich duchovních mistrů se daří časopis i nadále vydávat, rozvíjet a vylepšovat a do nového roku tak vstupovat s nadějí, že se dočkáme i slavné „dvacítky“ v roce 2016.

Je to samozřejmě možné díky nadšené snaze, přemýšlení a úžasné spolupráci spousty oddaných, kteří tomuto projektu dodávají své nápady, hloubku i kreativitu.

Nejdůležitějším faktorem jste ovšem Vy, čtenáři, kteří svou podporou drží časopis nad vodou. Bez Vás bychom jen těžko mohli vymýšlet a tvořit další a další čísla Náma Hatty.

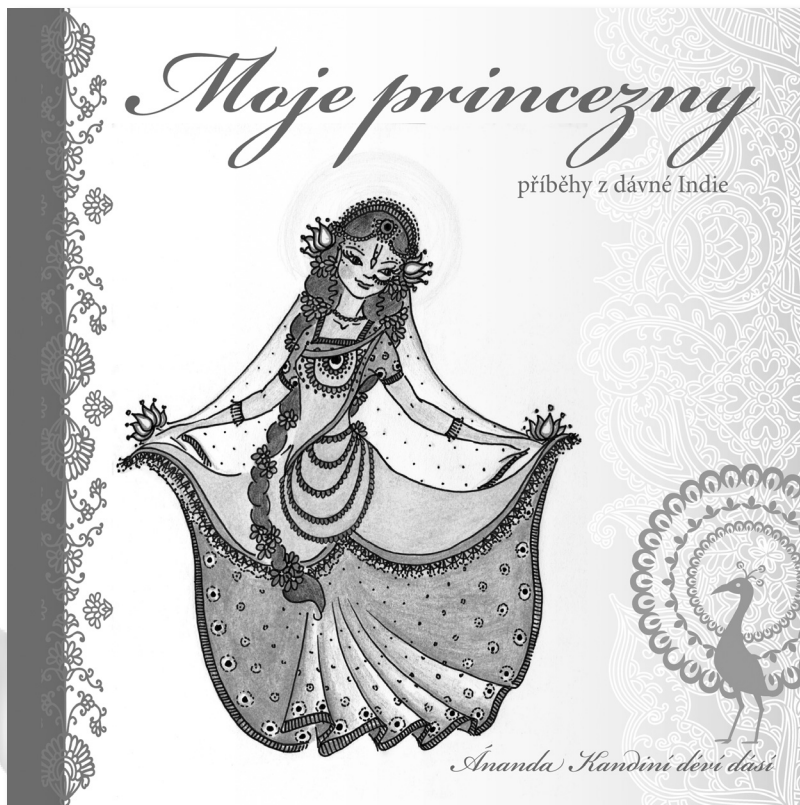
Proto Vás prosím, abyste nám i nadále zachovali svou přízeň a jako už tolik let předtím pomohli tomu, abychom se mohli společně každé dva měsíce scházet nad novým výtiskem Náma Hatty.

Príspevky na vydávání časopisu v roce 2015 zasílejte prosím na adresu redakce nebo na účet chrámu 2800101124/2010.

Děkuji Vám!

Vaše služebnice

Džalángí déví dásí ☘

Vánoční halva

Hare Krišna draží oddaní, přátelé,
je tomu již téměř rok, co nás navždy opustila naše milovaná...
Byla sladká, s láskou vzpomínáme.

Je to již téměř rok, co nás opustila naše milá, jahodová...
200 litrů nektarové horké halvy, které vyšpláchly před rokem do předvánoční Prahy, potěšily mnoho srdcí...

Pojďme se tento rok znovu s novou silou, s novým nadšením zapojit do Prabhupádova maratónu společným rozdáváním knih a prasádám.

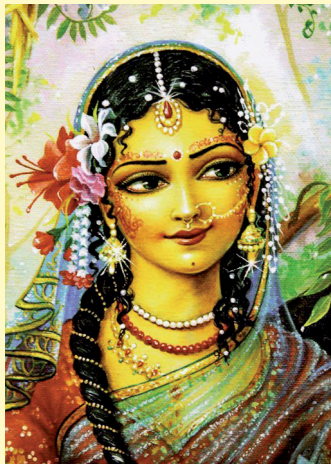
Pojďme odevzdat znovu trochu svého pohodlí, sil a energie, která nám byla dána. Moc se těšíme, že nás letos znovu opustí a v našich srdcích navždy zůstane!

Prosíme, neváhejte a ozvěte se nám s nabídkou jakékoliv pomoci. Děkujeme.

Vaši služebníci Vasudéva Nandana dása a Pávani déví dásí (604 713 907)

Śrīmatī Rādhārānī

Tato stránka je věnována Śrīmatī Rādhārānī, věčné společnosti Śrī Kṛṣṇy. Śrīmatī Rādhārānī je sladká mladá dívka se zářivým úsměvem. Její oči jsou neklidné a Její tělo nádherně voní. Je skromná, jemná, trpělivá, uctivá a plachá. Díky svým úžasným vlastnostem ovládá i samotného Śrī Kṛṣṇu. Pokud toužíme získat lásku k Nejvyššímu Pánu, musíme nejprve obdržet milost Jeho nejlepší oddané, Śrīmatī Rādhiky.

Vše má původ v duchovním světě, dokonce i domácí mazlíčci. Rādhá jich má hned několik. Kravičku jménem Sunáda, opičku Kakkhātí nebo papouška Sūkšmadhího. Seřaď písmena za sebou tak, aby čísla nad nimi následovala od nejmenšího k největšímu, a dozvíš se jména dalších zvířátek.

5 3 4 2 1
Í N G U T

6 5 3 1 2 7 4
R U D M Á Í H

7 4 3 1 2 6 5
Í G N R A N I

4 2 8 6 7 1 9 3 5
D U R K É T Í N Í

Víš, jak se jmenují členové rodiny Śrī Rādhiky?
Zakroužkuj správnou odpověď:

Tatínek a) Nanda
b) Daśaratha
c) Vṛṣabhānu

Bratr a) Sudámá
b) Śrīdámá
c) Subala

Maminka a) Kīrtidá
b) Jaśódá
c) Róhiní

Sestra a) Ananga Séviká
b) Ánanda Kandíní
c) Ananga Mañďžarí

Rādhá a Kṛṣṇa
na procházce ve Vrindávanu
namalovala
bhaktin Rādhé Šjám, 4 roky

MÁDHURJA KÁDAMBINÍ

II. DÍL

Kapitola 8: Osmá sprška nektaru – pokračování

Vzhledem k tomu, že hmotné tělo oddaného nemůže snést napětí extrémů všech těchto chutí, nejsou projeveny v jeho těle. Tyto chutě zde tedy nebyly popsány. Ruči, asakti, bháva a préma, které zakoušet lze, již byly popsány. Nebyly však uvedeny citace písem, protože by to vytvořilo překážku v chápání těchto stavů. Jsou uvedeny nyní.

Ruči:

„Ó velký mudrci, jakmile jsem poznal chuť Nejvyšší Osobnosti Božství, naslouchal jsem Pánu s neochvějnou pozorností.“
ŠB 1.5.27

Asakti:

„Stádium, ve kterém je vědomí živé bytosti přitahováno třemi kvalitami hmotné přírody, se nazývá podmíněný život. Je-li však totéž vědomí připoutáno k Nejvyšší Osobnosti Božství, živá bytost se nachází v osvobozeném stavu.“
ŠB 3.25.15

Bháva:

„Naslouchal jsem pozorně a má chuť poslouchat o Osobnosti Božství vzrůstala na každém kroku.“
ŠB 1.5.26

Préma:

„Ó Vjásadéve, v tom okamžiku jsem byl zcela unesen pocity štěstí a každá část mého těla navzájem nezávisle ožila. Pohroužen v oceánu extáze jsem nebyl schopen vidět sebe ani Pána.“
ŠB 1.6.17

Příznaky ruči:

„Pijí pozorněma ušima, aniž by byli uspokojeni, ó králi, a nedotýká se jich strach, nářek a iluze.“
ŠB 4.29.40

Příznaky asakti:

„Inteligentní člověk, který ovládl svou mysl a pokořil strach, by se měl vzdát veškeré připoutanosti k hmotným objektům, jako je žena, rodina a národ. Bez ostychu by měl volně putovat a poslouchat a opěvovat svatá jména Pána, který drží kolo od vozu.“
ŠB 11.2.39

Příznaky bhávy:

„Ó bráhmanové (učitelé)! Tak jako se železo samo přibližuje k magnetu, který ho přitahuje, mé vědomí přitahuje Pán Višnu, jenž drží v ruce disk. Je změněné Jeho vůlí, a nemám tedy žádnou nezávislost.“
ŠB 7.5.14

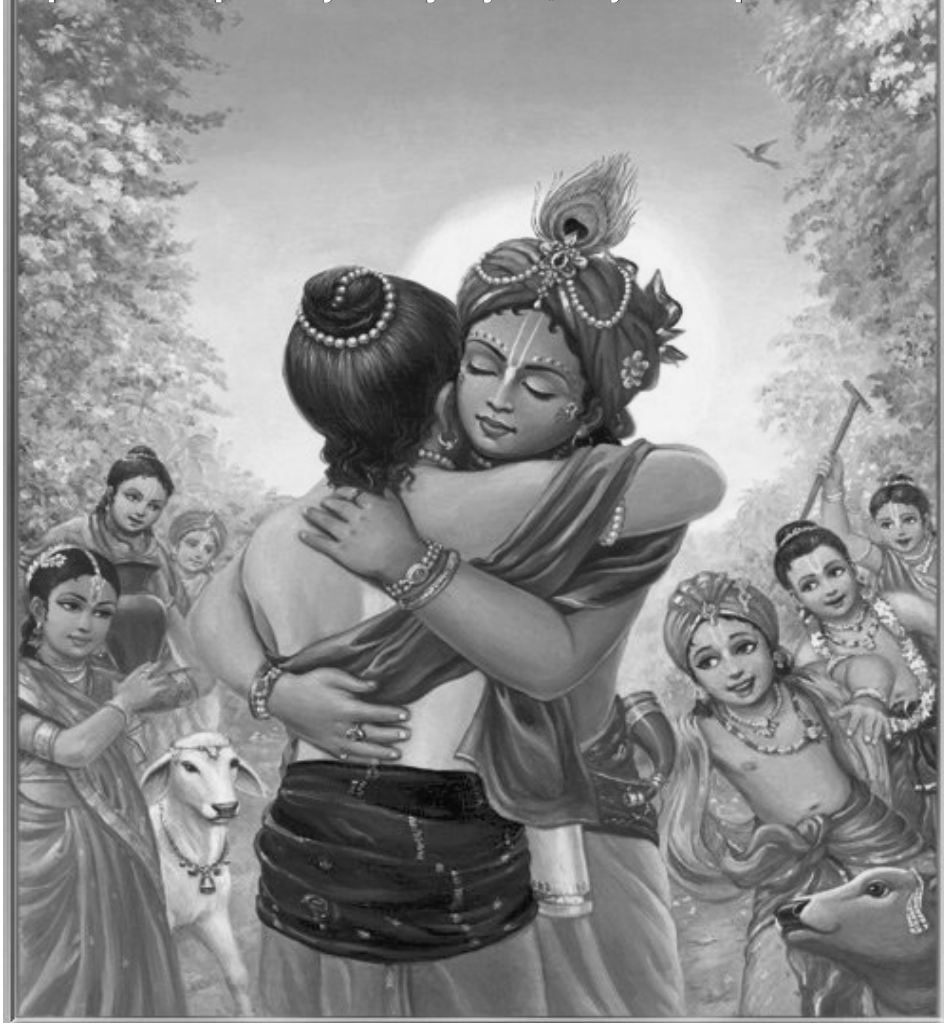
Příznaky prémy:

„Zpívání svatého jména Nejvyššího Pána člověka přivede na úroveň lásky k Bohu. Tehdy je oddaný upevněn ve svém slibu věčného služebníka Pána a postupně rozvíjí silnou připoutanost k určitému jménu a podobě Nejvyšší Osobnosti Božství. Jak jeho srdce měkne extází lásky k Bohu, on se velmi hlasitě směje, pláče nebo vykřikuje. Někdy jako šílený zpívá a tančí, protože se nestará o své okolí.“
ŠB 11.2.40

Okamžité spatření Pána:

„Svrchovaný Pán Krišna, o jehož slávě a skutcích je potěšením naslouchat, se okamžitě zjeví v mém srdci, jako kdybych Ho zavolal, jakmile začnu opěvovat Jeho svaté činnosti.“
ŠB 1.6.33

Pokud se člověk označuje za služebníka Pána a považuje Pána spolu s Jeho společníky za svůj majetek, nazývá se to préma

Společnost Pána:

„Drahá matko, Mí oddaní stále vidí Můj usměvavý obličej s očima jako vycházející ranní slunce. Rádi se dívají na Mé různé transcendentální podoby, které jsou všechny velmi shovívavé, a také se Mnou příznivě rozmlouvají.“

ŠB 3.25.35

Reakce oddaného na společnost Pána:

„Když čistý oddaný vidí okouzující podoby Pána, usměvavé a přitažlivé, a slyší Jeho tolik příjemná slova, téměř ztrácí veškeré jiné vědomí. Jeho smysly jsou zbaveny všeho jiného zaměstnání a on se pohrouží do oddané služby. Přestože nechce, dosahuje osvobození bez zvláštního úsilí.“

ŠB 3.25.36

„Tak jako opilý člověk neví, jestli má na sobě kabát nebo košili.“

ŠB 11.13.36

Tyto verše převzaté z Bhágavatamu by měly být brány v úvahu.

Podstata je tato. Ahankára je dvou typů: ahantá (vědomí ‚já‘) a mamatá (vědomí ‚moje‘). Gjána oba dva zničí a je dosaženo osvobození. Jejich zaměřením na tělo (já jsem toto tělo), domov (toto je můj domov) atd. vzniká spoutanost.

„Jsem následovník Pána. Jsem služebník Pána. Mám sloužit Pánu s Jeho společníky, oceánu sladkosti s Jeho podobou, vlastnostmi a zábavami.“ Pokud osoba myslí tímto způsobem, označuje se jako slu-

žebník Pána a považuje Pána spolu s Jeho společníky za svůj majetek, nazývá se to préma. Préma se tímto způsobem liší od spoutanosti i osvobození a je vhodně nazývána korunou kletot všech lidských cílů. Existuje toto pořadí.

Když je materialistický aspekt ahantá a mamatá velmi hluboký, osoba zůstává v koloběhu rození a umírání. Pokud se díky štěstí zrodí částka víry a osoba pomýšlí na to, že se stane vaišnavou a bude sloužit Pánu, materialistický aspekt se lehce zduchovní (gandha) a džívá se kvalifikuje pro oddanou službu. Na stupni sádhu sanga zduchovnění zhoustne a její připoutanost je úplná (átjantíkí). Na stupni aništhita bhadžana krijá je zduchovnění já a moje specifické, lokalizované na jednom místě, zatímco hmotný aspekt je ještě v plné síle (púrna).

Na stupni nišhá je zduchovnění zjizitelné na mnoha místech a materialistický vliv stále převládá (prájíkí). Na stupni ručí se zduchovnění já a moje stává dominantním, blíží se ukončení (prájíkí) a materialistické pojetí já a moje se lokalizuje v určitých tématech. Na stupni asakti je duchovní aspekt já a moje úplný (púrna) a hmotný aspekt se stává stopovým (gandha). Na stupni bháva se duchovní aspekt stává úplným (átjantíkí) a hmotný aspekt se podobá prázdnému stínu. Na stupni préma se duchovní aspekt stává velmi intenzivním (paramátjantíkí) a hmotný aspekt zcela chybí.

Na stupni bhadžana krijá je rozjímání o Pánu momentální s nádechem hmot-

ných témat. Na stupni meditace nišhá existuje stopa (abhása) ostatních témat. Na stupni ručí další témata chybí a meditace je dlouhodobá. Na stupni asakti se meditace stává velmi hlubokou. Během bhávy je meditace charakterizována Pánem. Na stupni préma je tu vedle prostého pohledu na Pána i přímé spojení s Pánem.

Hradba mraků vyzvedla rasu z oceánu sladkosti ztělesného Šrí Čaitanjou Maháprabhuem. Nechť sladká hradba mraků uspokojí žíznivý svět šířením této rasy.

Oddaný neustále setrvává ve společnosti oddaných, sedí s nimi a rozmlouvá o nektarových zábavách Pána, vychutnává si je a velebí je znovu a znovu s vyloučením všech ostatních témat. Vstupuje do svatého dhámu a stává se neochvějným v čisté službě Pánu (séva-nišhá). Nevědomí lidé si myslí, že se zbláznil.

Snaží se naučit nový taneční krok radostného procesu oddané meditace o Pánu a službě Jemu a ručí, učitelka tance, ho bere za obě ruce, aby ho osobně učila. Tak začíná prožívat zvláštní, nepředstavitelnou blaženost. Kdo může popsat, v jaké oblasti blaženosti bude žít, až ho časem přimějí k tanci dvě hlavní vládkyně tance, bháva a préma?

Takto končí osmá sprška nektaru Mádhurji Kádambini Mahámahópadhjáji Šrímat Višvanátha Čakravartího, která rozebírá dosažení chuti oddané služby. ❧

Vaišnavský kalendář

- 2.12. Mókšada Ékádaší (př. 3.12. od 7:41 do 10:28),
vyslovení Šrímad Bhagavad gíty
- 10.12. Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákura – odchod
(půst do oběda)
- 18.12. Dvádaší, půst za Saphala Ékádaší
(př. 19.12. od 7:57 do 10:38)
- 31.12. Putradá Ékádaší (př. 1.1. od 10:10 do 10:44)
- 16.1. Šat Tilá Ékádaší (př. 17.1. od 7:54 do 10:46)
- 26.1. Šrí Advaita Áčárja – příchod (půst do oběda)
- 22. výročí instalace Šrí Šrí Nitái Navadvípačandry
- 30.1. Bhaimí Ékádaší (půst za Pána Varáhadéva do
oběda, př. 31.1. od 7:38 do 10:43)
- 31.1. Varáha Dvádaší, příchod Pána Varáhadéva
(půst včera, dnes hostina)
- 1.2. Nitjánanda Trajódaší, příchod Šrí Nitjánandy
Prabhua (půst do oběda)
- 9.2. Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákura – příchod
(půst do oběda)
- 15.2. Vidžaja Ékádaší (př. 16.2. od 7:12 do 10:35)

Zázračná CESTA

Až do věku 18-19 let jsem byl jako každý jiný v Srbsku zaneprázdňený pokusy proměnit své materiální sny v realitu: dobrá práce, velké auto, dům nebo byt s krásnou ženou a spoustou dětí s růžovými tvářičkami.

Všechny mé myšlenky byly zaměřeny na uskutečnění tohoto snu, až jednoho dne – a dodnes nevím, proč a jak – najednou jsem dostal zcela jiné vize toho snu, realistické. Rodina bojuje, nedorozumění, hluboce zakořeněné sobectví a netolerance.

V tu dobu každý den postrádal smysl, dokud nepřišla myšlenka na sebevraždu jako řešení mého zoufalství. Tato myšlenka mi vystávala na mysli čím dál více.

Štěstí, radost, spokojenost – to bylo pro mě něco, na co jsem si jen matně vzpomínal. Vědom si této slepé uličky, jsem se stal zoufale snažícím nalézt nějaké řešení, nějaké útočiště.

Úplně bez naděje a sám jsem bloudil ve tmě, tak či onak jsem bojoval.

Snažil jsem se zapomenout na všechny své strasti a problémy tím, že jsem se ponořil do pití, kouření, spánku, sportu, sexu atd., jinými slovy, nevěděl jsem, jak se dostat ven z toho hlubokého bahna, kde jsem byl. Tak jsem se ponořil ještě hlouběji – dost hluboko, abychom já i to bahno byli úplně skryti. Myslel jsem si: „Nechte mě pohltit nicotou, tmou, bezvědomím.“

Po dokončení střední školy jsem musel jít do armády, kde jsem ještě hlouběji realizoval prázdnotu materialistického života, která mi zde byla vyjevena.

Po vojně jsem šel na vysokou školu, ale po celý rok jsem jen zažíval ještě větší prázdnotu a nesmyslnost.

Pak se objevil první náznak naděje. Na vysoké škole jsem se setkal se studentem, který mi začal vyprávět o józe, zejména transcendentální meditaci. Začal jsem tedy praktikovat, meditovat patnáct minut dvakrát denně a našel v tom alespoň nějakou úlevu. Myslel jsem, že jsem konečně našel to pravé. Takto uběhly dva roky.

Pak, i když poněkud spokojený, jsem začal cítit potřebu skutečného očistění a konkrétnějších odpovědí na životní otázky.

Věděl jsem o hnutí Hare Krišna a dokonce byl přitahován mahá mantrou a Bhaga-

vad gítou takovou, jaká je. Ale můj spolubydlící mi poradil: „Drž se dál od té sekty.“ A tak jsem se o Hare Krišna nezajímal.

Při jedné příležitosti jsem byl v domě svého přítele v nedalekém městě, hledal jsem v jeho knihách něco, něco zajímavého. Vzpomínám si, že na těch knihách byla taková slova jako jin-jang, tantra, Freud, Jógánanda a jóga, až jsem našel Bhagavad gítu takovou, jaká je. Neznámý hlas ve mně náhle řekl: „To je to, co hledáš. To je skutečná pravda. Zde najdeš odpovědi na všechny otázky. Vezmi si tuto knihu a přečti si ji, studuj ji. Úplně se jí odevzdej, jakož i každému slovu v ní. Uctívej každou její stránku.“

Ale když jsem tu knihu otevřel a četl slova „Hare Krišna“, okamžitě jsem si vybavil radu mého spolubydlícího a dal jsem ji stranou, jako by to bylo něco nebezpečného.

Později se onen vnitřní hlas ke mně vrátil, když jsem viděl poprvé Krišnuv obrázek. „Ozdob obraz květinami,“ řekl mi hlas. „Uctívej ho. Medituj na tuto osobu.“ Bohužel, když jsem zjistil, že ta osoba byl Krišna, opět jsem si vzpomněl na radu svého spolubydlícího a řekl jsem si, že ten hlas musel být halucinace.

Přesto, můj odpor slábl. Zřejmě náhodou jsem šel na koncert, kde byla představena kapela Nitjánanda, rocková kapela srbských oddaných. Speciálním hostem ten večer byl jeden ze zasvěcujících duchovních mistrů v hnutí Hare Krišna, Jeho Svatost Šačínandana Svámí.

Ten koncert byl pro mě zlom. Po této noci jsem už nemohl praktikovat transcendentální meditaci. Místo mantry transcendentální meditace v mé mysli proti mé vůli neustále zněla Hare Krišna mahá mantra.

Velmi brzy se stala mahá mantra vším, co mi v mém životě dávalo pocit uspokojení a vnitřního naplnění. Zpíval jsem ji téměř neustále při vykonávání svých každodenních povinností. Všechna úzkost,

Moje víra v Krišnu rostla stále více a více, a moje stará představa Boha jako nějakého světla či neosobní síly zmizela

těžkosti a neštěstí zmizely z mého srdce a já myslel, že nikdo na celém světě nemůže být šťastnější než já.

Po nějaké době začali všichni členové mé rodiny číst knihy Šríly Prabhupády a zpívat Hare Krišna, takže se můj domov pomalu měnil na duchovní svět. Čtením knih Šríly Prabhupády jsem pochopil, že je důležité přijmout pravého duchovního mistra a získat zasvěcení. K dosažení tohoto cíle musím žít ve společnosti oddaných.

Ale nevěděl jsem, jak se mám setkat s oddanými, protože v té době jsem žil v bosenském městě Travnik, kde žádné chrámy Hare Krišna nebyly. Byla válka a vojenské síly a barikády stály uprostřed města. Boje mezi Srby, Chorvaty a muslimy se odehrávaly ve všech možných kombinacích – Srbové proti Chorvatům, muslimové proti Srbům, Chorvati proti muslimům atd., a abych se dostal ven z Travniku, musel jsem projít přes všechny ty fronty.

Trošku odražený jsem začal shromažďovat informace o tom, jak se dostat z Travniku do Chorvatska, konkrétně do Záhřebu a Rijeky – měst, ve kterých jsem věděl, že jsou chrámy. Žádné dobré zprávy jsem nenašel. Zdálo se, že v Gornji Vakuf, města hned vedle Travniku, stříleli vojáci na každého bez rozdílu, a to i přes přítomnost mírových sil Organizace spojených národů (UNPROFOR) a Červeného kříže. Čekal jsem dalších dvacet dní v naději, že se situace zlepší, ale jen se to zhoršovalo.

Po celý měsíc jsem studoval Šrímad Bhágavatam a Bhagavad gítu takovou, jaká je. Modlil jsem se ke Krišnovi: „Můj milý Pane Krišno, prosím Tě, abys mi pomohl dostat se do chrámu.“ Našel jsem velkou

inspiraci ve verších, jako je maré krišna rákhé ké, rákhé krišna maré ké - „Pokud vás chce Krišna zabít, nikdo vás nemůže ochránit, a pokud vás Krišna chrání, nikdo vás nemůže zabít.“ Rozhodl jsem se odevzdat svůj život do Krišnových rukou a jít do Chorvatska. Než jsem se vydal na cestu, pár vojáků mi řeklo, ať nechodím, protože v Gornji Vakuf zabíjejí lidi – podřezávají jim hrdla, uřezávají uši a vypichují oči. Ale nemohli mě zastavit. S pocitem

hořící kupkou sena a hlasitě jsem zvolal: „Je tam někdo?“ Odpovědí bylo „cvak, cvak“ a potom na mě oknem z jiného domu začal někdo střílet.

Kolem nohou a hlavy mi svištěly kulky, odrážely se od země a rozbité zdi. Utíkal jsem, jak nejrychleji jsem mohl. Všude kolem pořád létaly ohnivé střely. Běžel jsem bez zastavení asi patnáct minut.

„Ach, můj Bože,“ pomyslel jsem si, „jsem naživu?“ Byl jsem v šoku. Nemohl jsem

rá představa Boha jako nějakého světla či neosobní síly zmizela.

Protože jsem celou dobu zpíval mahá mantru, moje úzkost pomalu opadala a touha dostat se do chrámu rychle rostla. Dalšíh dvacet minut jsem chodil a zpíval Hare Krišna, Hare Krišna, Krišna Krišna, Hare Hare, Hare Ráma, Hare Ráma, Ráma Ráma, Hare Hare. Všechno bylo klidné, blížil jsem se k východu z Gornji Vakuf.

Pak jsem najednou po mé levici zaslechl někoho vykřiknout „Stát!“ spolu se zlověstným „cvak, cvak“.

Zastavil jsem se, ale dál jsem si zpíval. „Kdo jste?“ zeptal se hlas. „Duše,“ pomyslel jsem si, ale po krátké pauze jsem řekl: „Poutník, příznivec.“ Ze stínu se vynořil cizinec a namířil na mě svou obrovskou zbraň. Přišel až ke mně a zadíval se mi do tváře, zřejmě trochu zmatený mou odpovědí. Po zjištění, že nemám žádné zbraně, a to dokonce ani kapesní nůž, byl stále zmatený, ale řekl si, že jsem neškodný, a tak se a uklidnil.

Pak se ale ze tmy objevil další voják, křičel a nadával. „Na zem!“ zařval. Když jsem ležel na zemi, začal mě prohledávat. Naštvával se, že nemůže nic najít. Já jsem pořád zpíval. Ti dva vojáci se začali dohadovat, co se mnou mají udělat. První voják mě chtěl vzít za svým velitelem, ale druhý mě chtěl na místě zabít. A když mě ten druhý voják uslyšel něco mumlat, začal opravdu zuřit. Namířil na mě zbraň, připraven ke střelbě. Na okamžik jsem přestal zpívat, ale pak jsem si vzpomněl, že jsem četl, jak je velmi příznivé zpívat Hare Krišna, když člověk umírá, a tak jsem znovu začal. Druhý voják mi nadával do bláznů a stiskl spoušť. Cítil jsem úder do zad, a pak jsem viděl, že kulka se odráží o kámen a míří k hlavě prvního vojáka. Kulka se odrazila o něco v batohu! „Co to děláš?!“ vykřikl ten voják. „Chceš mě zabít?!“ Druhý něco

Vojáci stříleli na každého bez rozdílu

Krišnovy ochrany jsem se 11.2.1993 ve 13:00, s jen pár osobními věcmi, vydal na cestu do Chorvatska přes Gornji Vakuf. Celou dobu jsem zpíval Hare Krišna mahá mantru na své džapě.

Asi po deseti hodinách chůze a zpívání jsem dospěl k hranici Gornji Vakuf. Byl jsem překvapen, jak snadno jsem došel tak daleko. Bylo to v noci, byla strašná tma. Byl jsem asi kilometr od středu města, slyšel jsem střelbu, výbuchy a kulky a granáty létající z jedné strany města na druhou. Rozhodl jsem se vzít to cestou obcházející město kolem. Asi po deseti minutách chůze jsem vstoupil do malé vesnice, kde byly spáleny doslova všechny domy. Ze zbývajících stěn bylo zřejmé, že domy byly nové, postaveny v moderním stylu. O kousek dál na cestě hořel stoh, poskytující jediné světlo v této části obce. Děsivé ticho prostupovalo vším. Myslel jsem si: „Nevím, jak vypadá peklo, ale musí to být něco takového.“ Ve dvoře jednoho domu stála kráva s telátkem a očima zalitými slzami zíraly na hořící kupku sena.

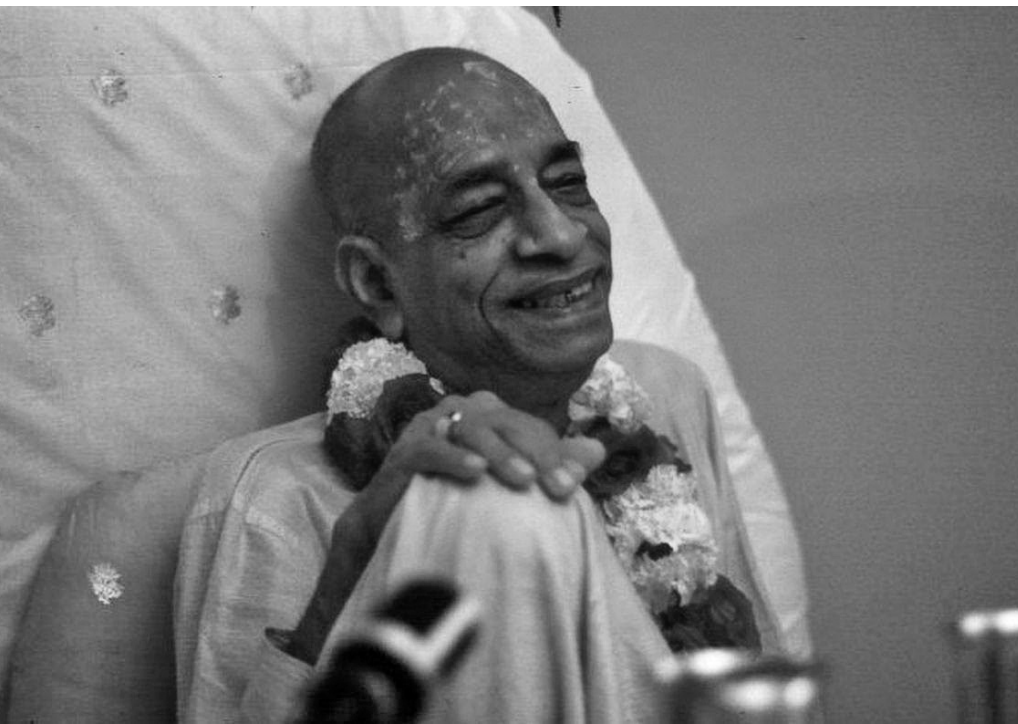
Rozhodl jsem se zastavit a zjistit, jestli bych mohl udělat něco pro tu krávu s teletem. Stál jsem u zdi domu osvětleného tou

říct, jestli jsem živý, či mrtvý. Sevřel jsem ruku a cítil svůj růženec. Nervózně jsem opakoval mahá mantru.

„Jsem naživu,“ ukončil jsem to. „Všechno je v pořádku. Pojďme dál.“ Jen pomalu jsem si uvědomoval, co se stalo, moje víra v Krišnu rostla stále více a více, a moje sta-

Na okamžik jsem přestal zpívat, ale pak jsem si vzpomněl, že jsem četl, jak je velmi příznivé zpívat Hare Krišna, když člověk umírá, a tak jsem znovu začal

Nemožné je slovo ve slovníku pro blázny

zakřičel zpátky. A já jsem si opět musel ověřit, jestli jsem živý, nebo mrtvý. Pořád jsem zpíval a necítil žádnou bolest. „Dobré znamení,“ pomyslel jsem si. Voják, který střílel z pušky, teď dostal strach a cítil se mizerně. Dotkl se mě, nemohl uvěřit, že mě minul ze vzdálenosti 30 centimetrů.

Pak přišel třetí voják, jednoznačně starší než ti dva. Vzal si z mé kapsy můj starý identifikační průkaz a řekl: „Vezměme ho k veliteli.“ V sídle velitele mě dlouho vyslychali. Rozhodli se, že mě pověsí na stromě nebo zastřelí, protože jsem si vůbec nebyl podobný s fotografií v mém průkazu. Přesto jsem z nějakého důvodu zůstal velmi klidný. Můj klid je skutečně zmatl. Ptali se: „Máš nějaké peníze u sebe?“ „Ano,“ odpověděl jsem, „tři sta švýcarských franků.“ Dívali se na sebe. Zdálo se jim divné, že jsem nebyl rozrušen při představě, že jim odevzdám všechny své peníze.

Po pravdě řečeno, v té chvíli to pro mě nic neznamenalo. Jen jsem se chtěl dostat do chrámu. Řekli: „Můžeme tě i zabít, můžeme tě mučit, můžeme s tebou dělat, co chceme!“

Znovu jsem odpověděl velmi klidně: „Nebylo by v tom nic příznivého, jak pro vás, tak pro mě, takže je lepší to nedělat.“ To je naprosto šokovalo a v tu chvíli odhodili masku drsných vojáků.

Když se dozvěděli o místech, kterými jsem na své cestě prošel, dívali se na sebe ve velkém úžasu. Jeden z nich zamumlal: „Prošel Bisticou. Tam se přece nikdo nemůže ani přiblížit. Dokonce ani UNPROFOR, ani Červený kříž se tam nedostanou. On tam ale prošel s rukou v tomhle srandovním pytlíčku mumlající si něco jako Hare Krišna Hare Hare!“

Celá situace se změnila. Stali se velmi přátelští a chtěli mi pomoci. Ubytovali mě přes noc a druhý den mě svezli do dalšího města, do Tomislav gradu.

Ale to nebyl konec mého dobrodružství. Chtěl-li jsem se dostat do Chorvatska, musel jsem ještě projít přes tři kontrolní stanoviště s velmi náročnými ochrannými opatřeními. Dokonce i lidé se všemi potřebnými doklady měli co dělat, aby prošli. Co potom říci o mně, který jsem měl pouze prošlý průkaz s fotografií, která se mi opravdu nepodobala?

Přesto jsme druhý den brzy ráno vyrazili. Za chvíli projíždělo auto na silnici obklopenou hustými lesy. Cesta byla bahnitá a krkolomná. Celou dobu jsem zpíval. Jeden ze dvou vojáků sedících přede mnou řekl: „Víte, opravdu nevím, jak se v tuhle dobu dostanete dál, ale pokud se vám to podaří, jste opravdu šťastlivci.“

„Krišno!“ pomyslel jsem si. Má víra v Něj se díky nedávným incidentům nesmírně zvýšila a byl jsem si jistý, že mi naslouchá. „Jediné, co mohu udělat, je zpívat Tvá jména,“ řekl jsem si pro sebe, „a budeš-li chtít, prosím, pomoz mi.“

Přiblížili jsme se k prvnímu kontrolnímu stanovišti. Oba vojáci vytáhli své identifikační karty a některé další doklady. Když se ptali na jejich poslání, jeden z vojáků řekl, že je velitelem čtyř hledajících a ničících miny a že je na misi. Já jsem na zadním sedadle zpíval a snažil se slyšet mantru. Voják na kontrolním stanovišti se na mě podíval, aniž by něco řekl. „Tak jo, jedte dál!“ řekl nakonec.

„Je to možné?“ ptal jsem se sám sebe, zatímco moji dva spolucestující na sebe zírali s ústy dokořán. Když jsme přišli k druhé-

mu kontrolním stanovišti, dokonce nás ani nezastavili. Voják na nás jen mávl. Ústa mých společníků byla opět dokořán. „Třetí z nich je nejtěžší,“ řekli mi. Ale to, co se stalo, se velmi podobalo tomu, co se odehrálo na prvním stanovišti. Vojáci prohlíželi doklady mých spolucestujících a ptali se jich, kam jdou, odkud jdou a kdy se vrátí. Já jsem dál zpíval. Vojáci se na mě podívali, ale na nic se neptali.

Pak jsme jeli do Tomislav gradu, města v blízkosti Chorvatska. Všichni jsme byli rádi, že všechno proběhlo tak hladce. Nechali mě jít a odjeli. Šťastně jsem dál zpíval Hare Krišna na svém růženci. V Tomislav gradu jsem si koupil nějaké ovoce a nabídl ho obrázku Krišny na lavičce v parku. Zbývala jedna hodina před odjezdem mého autobusu do Chorvatska. Zrovna jsem končil se svým jednoduchým obřadem obětování, když se ke mně blížili dva policisté. Dlaní jsem naznačil, aby mě nechali dokončit obřad. Zastavili se a čekali.

Po několika minutách čekání jsem doobětoval a oni mi zkontrolovali doklady. Když nenašli žádná potvrzení, vrátili mě zpět na třetí kontrolní stanoviště. Tamější vojáci pokárali za to, že mě nechali projít. Vojáci ale tvrdili, že mě nikdy předtím neviděli, i když po vyslechnutí popisu vozu, se kterým jsem jel, si vzpomněli i na všechny informace o něm. Na mě si ale stále nevzpomínali. Pak dostali rozkaz, ať mě pošlou zpátky do Travniku, do města, kde začala moje cesta.

Znovu jsem velmi intenzivně myslel na Pána Krišnu: „Krišno,“ zeptal jsem se, „opravdu chceš, abych se vrátil zpět do Travniku po tom všem, co se stalo?“ Ale odevzdal jsem se Krišnově touze, i když ne šťastně. Přesto jsem věděl, že v žádném případě nemohu jít proti Jeho vůli.

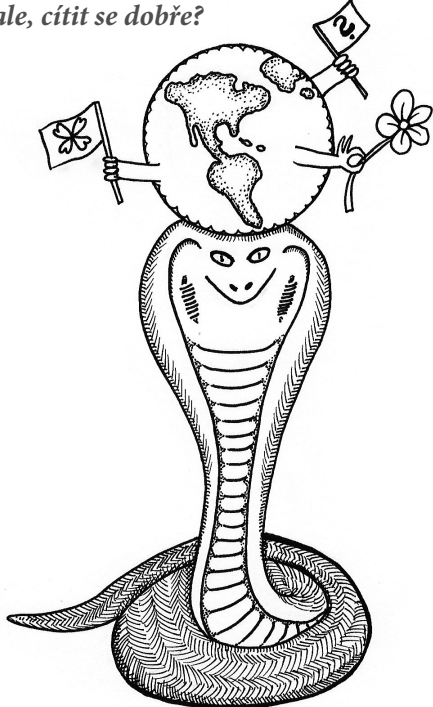
Nicméně, tento poslední zvrat se ukázal být jen dalším testem. Meditoval jsem o síle prasádam a nabídl jsem nějaké ovoce vojákům z tohoto třetího kontrolního stanoviště. Přijali to a jedli s velkým uspokojením.

Po krátkém rozhovoru se rozhodli nechat mě jít navzdory rozkazu, aby mě poslali zpátky do Travniku. Dokonce zastavili nákladák a přesvědčili řidiče, aby mě svezl do Posušju (město na hranici Bosny a Chorvatska), kde jsem měl nějaké příbuzné.

Té noci mi příbuzní zařídili potřebné dokumenty pro vstup do Chorvatska. Druhý den jsem přišel do chrámu v Rijece. Nakonec jsem se setkal s Božstvy a oddanými. Mé štěstí bylo bez hranic. Milostí Krišny, Gurua a oddaných stále žiji v ISKCONském chrámu, a když vzpomínám na všechny tyto události, vybavím si nesmrtelný výrok Šríly Prabhupády: „Nemožné je slovo ve slovníku pro blázny.“

Jste víc než zelení, poctiví a mrtví?

Když se staráte o životní prostředí, přináší vám to dobrý pocit. Stačí to ale, cítit se dobře?

Ekologický aktivismus bez vyššího poznání je jen drahokamem na hlavě kobry

Před dvaceti lety to nikoho nezajímalo. Mohli jste zahltit řeku průmyslovým odpadem, ve velkém kácet tropické pralesy, vypouštět do vzduchu fluorované uhlovodíky, jako když dítě rozhazuje konfety, a nikdo neřekl ani ň.

To už neplatí. Školáci se chtějí stát ekology. Newyorští magnáti třídí odpad. Rockové hvězdy pořádají koncerty na záchranu stepí a mokřadů. Političtí kandidáti nám tvrdí, jak je znepokojuje osud lenochoda tříprstého.

Starost o životní prostředí vám pomáhá cítit se dobře. V supermarketu si vyberete papír místo plastu. Píšete své děkovné kartičky na rozemletý novinový papír a odpad z bavlny. Přispějete pár dolarů na Greenpeace. Hele, staráte se o Zemi. Jste poctivý člověk.

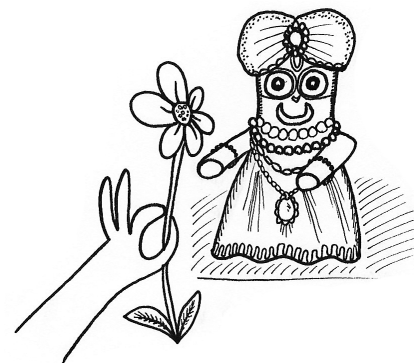
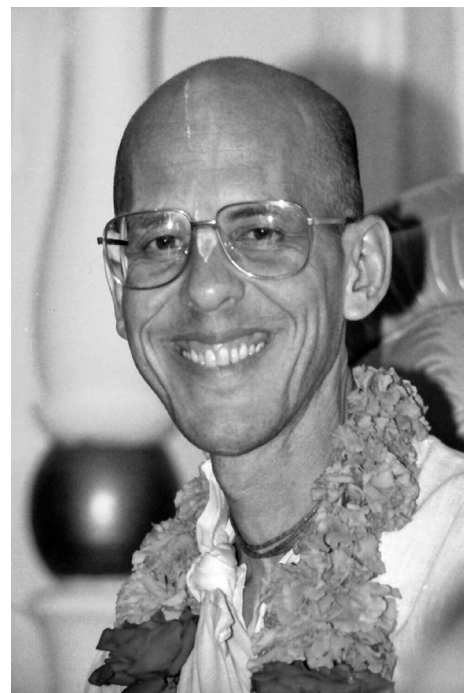
Ale často naše starost o Zemi postrádá metafyzický základ. Intuitivně cítíme, že žít v harmonii s přírodou je správné. Je-li Země domovem, ve kterém žijeme, proč zaneřáďovat pokoje plechovkami od piva nebo močit na koberec?

Ale nakonec, co? Je-li život jenom sled chemických reakcí, proč by mělo vadit, když se v chemikáliích udělá nepořádek? Druhy přicházejí a odcházejí. Proč být rozlícenější a topit se v slzách, když několik šílených dvouožců smete nějakých sto tisíc druhů svých sousedů. Země možná je naše matka, ale dříve či později z ní stejně zbude jenom prach atomických částic. A z kosmického pohledu nás od toho okamžiku dělí jen několik mega-momentů. Proč tedy tolik povyku?

Můžete říci, že je to pro naše děti, pro budoucí generace. Ale oni jsou také jen záblesk ve věčnosti. Proč se o ně starat?

Strážci zeleně nás naléhavě upomínají, že znečišťování a pohlcování Země je krátkozraké. Ale k prozíravosti je třeba podívat se za to, co se zdá čisté, příjemné a harmonické na fyzickém místě na Zemi, a získat vesmírný nadhled. Musíme se ptát sami sebe nejen na to, jak dobře se chováme k naší Zemi, ale také na to, kam nakonec půjdeme.

Jinak, i když můžeme být ekologicky uvědomělí, jsme metafyzicky mrtví. ☘

Oddaný je přirozeně uctívý k matce Zemi a chová se ohleduplně ke všem a ke všemu. Přeje si, aby vše bylo čisté a krásné, protože chce Křišnovi nabídnout to nejlepší.

Řepné kořeněné sabdží

- 1 l nahrubo nastrouhané řepy
- ½ l mrkve nakrájené na menší kolečka
- 1 l nahrubo nastrouhaných brambor
- ½ l slunečnicového oleje
- ¼ l vody
- 1 pl soli
- 1 čl kurkumy
- ½ čl zázvoru
- ¼ čl asafoetidy
- ¼ čl garam masály

Zlehka orestujte 2/3 l nahrubo nastrouhaných brambor (cca 15 – 20 minut). Poté je osolte a přesypte do vedlejší mísy, kde je nechte zchladnout. Hrniec umyjte a pečivě vysušte. Nalijte do něho zbytek oleje (asi ¼ l) a po jeho rozpálení udělejte čóns (kurkuma, zázvor, masála a asafoetida; masálu a asafoetidu dejte všechnu, ale ostatního trochu nechte, aby zbylo také na okořenění smažených brambor, které budou jako příloha).

Pak přisypte mrkev, asi po pěti minutách přidejte řepu a po chvíli zbytek brambor. Po pěti minutách smažení přilijte vodu a zhruba každé 3 minuty promíchávejte. Po 10 až 15 minutách je sabdží hotové.

Do vedlejší mísy s bramborami přidejte zbytek koření, osolte a důkladně promíchejte.

Hokaidový koláč

- 850 ml polohrubé mouky
- ½ l hnědého přírodního cukru
- 300 ml slunečnicového oleje
- ½ l vody
- 1 pl vanilkového cukru
- 2 pl kypřicího prášku do pečiva
- 5 pl karobu (svatojánského chleba)
- polovina průměrně velké dýně Hokaido (nemusí se loupat, jen pořádně umýt)

Vše kromě dýně rozmíchejte v míse. Vymažte plech olejem, vysypte moukou a nalijte těsto. Na těsto rozhodte na malé kostičky nakrájenou dýni a lehce vmáčkněte do těsta.

Dejte do trouby vyhřáté na 200 °C a ztlumte teplotu na 150 °C.

Upečené to je tehdy, když do koláče zapíchnete nůž a po vytažení na něm není nalepené těsto.

Přeji hodně Krišnovy milosti při vaření a ať Pánu Šrí Krišnovi chutná:)

Recepty poskytl
bhakta Ádi Puruša

